

A person wearing a dark hooded jacket and carrying a backpack is seen from behind, walking down a path in a dense, misty forest. The trees are tall and thin, with bare branches, and the ground is covered in fallen leaves. The overall atmosphere is mysterious and somber.

WIST
ZE
MAAR

EEN KATE WISE MYSTERIE — BOEK 1

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Wist Ze Maar

Аннотация

“EEN KANJER VAN EEN THRILLER EN MYSTERIE. De auteur leverde fantastisch werk af door de psychologische diepgang van haar personages zo waarheidsgetrouw te beschrijven dat het net is alsof we hun gedachten kunnen lezen, hun angsten kunnen meeleven en hun successen kunnen meevieren. Vol verrassende wendingen houdt dit boek je tot het einde van de laatste pagina wakker.”- Boek- en filmrecensies, Roberto Mattos (re Eens Weg)

WIST ZE MAAR (Een Kate Wise Mysterie) is boek # 1 uit de nieuwe psychologische thrillerreeks van de bestsellerauteur Blake Pierce wiens # 1 bestseller EENS WEG (boek # 1) meer dan 1.000 vijfsterrenrecensies ontving. De 55-jarige alleenstaande - en pas gepensioneerde FBI-agent - Kate Wise wordt uit haar rustige voorstedelijke leventje gerukt wanneer de dochter van haar vriendin vermoord in haar woning wordt aangetroffen - en ze gevraagd wordt om te helpen. Kate dacht dat ze de FBI achter zich had gelaten na 30 actieve jaren als topagent, gerespecteerd voor haar briljante geest, ruige straat skills en haar griezelige vermogen om seriemoordenaars op te sporen. Maar Kate krijgt, terwijl ze zich verveelt tijdens haar pensioen, op een kruispunt in haar leven, het verzoek van een vriendin dat ze niet kan weigeren. Terwijl Kate op de moordenaar jaagt en er steeds meer dode lichamen opduiken, komt ze al snel terecht in

de voorhoede van een klopjacht naar de moordenaar van schijnbaar gelukkig getrouwde huisvrouwen - en het wordt duidelijk dat er een seriemoordenaar deze rustige voorstad belaagt. Ze ontrafelt de geheimen van de buurt die ze liever niet zou horen en ontdekt dat niet alles is wat het lijkt in de modelstraten van deze nette buurt. Geconfronteerd met affaires en leugens ploetert Kate door de onderbuik van de stad om te voorkomen dat de moordenaar opnieuw toeslaat. Maar deze moordenaar blijft haar steeds een stapje voor en Kate belandt hierdoor in een gevaarlijke situatie. **WIST ZE MAAR**, een spannende thriller vol met actie is boek # 1 uit de meeslepende nieuwe serie waarmee je tot laat in de nacht de pagina's blijft omslaan. Boek # 2 uit de **KATE WISE MYSTERY** serie is nu ook beschikbaar als pre-order.

Содержание

PROLOOG	10
HOOFDSTUK EEN	13
HOOFDSTUK TWEE	23
HOOFDSTUK DRIE	32
HOOFDSTUK VIER	39
HOOFDSTUK VIJF	46
HOOFDSTUK ZES	52
HOOFDSTUK ZEVEN	65
HOOFDSTUK ACHT	70
Конец ознакомительного фрагмента.	76

WIST ZE MAAR

(EEN KATE WISE MYSTERIE — BOEK 1)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce is de auteur van de bestseller reeks RILEY PAGE mysteries die dertien boeken telt (en er komen er nog steeds bij) Blake Pierce is ook de auteur van de spannende reeks over MACKENZIE WHITE, die bestaat uit negen boeken (en er komen er steeds bij); van de spannende reeks over AVERY BLACK, die uit zes boeken bestaat; van de spannende reeks over KERI LOCKE, die uit vijf boeken bestaat; van de HOE RILEY PAIGE BEGON reeks, die bestaat uit twee boeken (en er komen er nog steeds bij); van de spannende reeks over KATE WISE, die uit twee boeken bestaat (en er komen er nog steeds bij); van de spannende reeks psychologische thrillers over CHLOE FINE, die bestaat uit twee boeken (en er komen er nog steeds bij); en van de spannende reeks psychologische thrillers over JESSIE HUNT, die bestaat uit drie boeken (en er komen er nog steeds bij).

Als verwoede lezer en levenslange fan van het mystery en thriller genre, hoort Blake graag wat u te vertellen heeft, bezoek dus www.blakepierceauthor.com om meer te weten te komen en contact te houden.

Copyright © 2018 door Blake Pierce. Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan onder de US Copyright Act van 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie gereproduceerd, gedistribueerd of verzonden worden in welke vorm of op welke manier dan ook, of opgeslagen in een database of zoekstelsel, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Dit e-boek is alleen voor persoonlijk plezier gelicentieerd. Dit e-boek mag niet doorverkocht worden of worden weggegeven aan andere mensen. Als u dit boek met een andere persoon wilt delen, koop dan voor elke ontvanger een extra exemplaar. Als u dit boek leest en het niet hebt gekocht of het niet alleen voor uw gebruik is gekocht, stuur het dan terug en koop uw eigen exemplaar. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur. Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of overleden, is geheel en al toevallig. Afbeelding Jas Copyright Elena Belskaya, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

BOEKEN VAN BLAKE PIERCE

SPANNENDE, PSYCHOLOGISCHE THRILLERS MET
JESSIE HUNT

DE PERFECTE ECHTGENOTE (boek 1)

DE PERFECTE WIJK (boek 2)

RILEY PAIGE MYSTERIE-SERIE

EENS WEG (boek 1)

EENS GEPAKT (boek 2)

EENS BEGEERD (boek 3)

EENS GELOKT (boek 4)

EENS GEJAAGD (boek 5)

AVERY BLACK MYSTERIE-SERIE

MOORD MET EEN HOGER DOEL (boek 1)

OP DE VLUCHT VOOR HOGERE KRACHTEN (boek 2)

SCHUILEN VOOR HOGE VLAMMEN (boek 3)

REDEN OM BANG TE ZIJN (boek 4)

REDEN OM TE REDDEN (boek 5)

MACKENZIE WITTE MYSTERIE-SERIE

VOORDAT HIJ DOODT (boek 1)

VOORDAT ZE ZIET (boek 2)

KATE WISE MYSTERIE SERIE

WIST ZE MAAR (boek 1)

INHOUD

[PROLOOG](#)

[HOOFDSTUK EEN](#)

[HOOFDSTUK TWEE](#)

[HOOFDSTUK DRIE](#)

HOOFDSTUK VIER

HOOFDSTUK VIJF

HOOFDSTUK ZES

HOOFDSTUK ZEVEN

HOOFDSTUK ACHT

HOOFDSTUK NEGEN

HOOFDSTUK TIEN

HOOFDSTUK ELF

HOOFDSTUK TWAALF

HOOFDSTUK DERTIEN

HOOFDSTUK VEERTIEN

HOOFDSTUK VIJFTIEN

HOOFDSTUK ZESTIEN

HOOFDSTUK ZEVENTIEN

HOOFDSTUK ACHTTIEN

HOOFDSTUK NEGENTIEN

HOOFDSTUK TWINTIG

HOOFDSTUK EENENTWINTIG

HOOFDSTUK TWEEENTWINTIG

HOOFDSTUK DRIEENTWINTIG

HOOFDSTUK VIERENTWINTIG

HOOFDSTUK VIJFENTWINTIG

HOOFDSTUK ZESENTWINTIG

HOOFDSTUK ZEVENENTWINTIG

HOOFDSTUK ACHTENTWINTIG

HOOFDSTUK NEGENENTWINTIG

HOOFDSTUK DERTIG

HOOFDSTUK EENENDERTIG

HOOFDSTUK TWEEËNDERTIG

HOOFDSTUK DRIEËNDERTIG

HOOFDSTUK VIERENDERTIG

HOOFDSTUK VIJFENDERTIG

HOOFDSTUK ZESENDERTIG

HOOFDSTUK ZEVENENDERTIG

HOOFDSTUK ACHTENDERTIG

HOOFDSTUK NEGENENDERTIG

PROLOOG

Hij zag niemand die hem in de gaten had, terwijl hij ‘s nachts door de rustige buitenwijk sloop. Het was één uur in de ochtend en het was het soort buurt waar mensen op respectabele tijden naar bed gingen, een rumoerige doordeweekse avond bestond uit iets te veel glazen wijn al kijkend naar The Bachelor.

Het was het soort plek dat hij verachtte.

Ze betaalden de belastingen op tijd, ze schepten de hondenpoep in kleine plastic zakjes om hun burens niet te beledigen en hun kinderen deden vast niet enkel aan sport in de middelbare schoolcompetitie maar blonken ongetwijfeld ook uit in de landelijke privé competities. De wereld ligt aan hun voeten. Ze voelden zich veilig. Natuurlijk deden ze hun deuren op slot en zetten ze het alarm aan, maar uiteindelijk voelden ze zich veilig in hun cocon.

Daar zou nu verandering in komen.

Hij liep haar gazon op. Ze zou nu vast wel thuis zijn. Haar man was naar Dallas op zakenreis. Hij kende het raam van haar slaapkamer. En hij wist ook dat het beveiligingsalarm aan de achterkant van het huis defect raakte als het regende.

Hij bewoog langzaam en voelde de geruststelling van het mes, goed weggeborgen in zijn rug holte, tussen het elastiek van zijn boxershort en zijn spijkerbroek. Hij stopte even aan de zijkant van het huis en opende de fles water die hij bij zich droeg en

hield halt aan de achterkant van de woning. Hij zag meteen het gloeiende groene lichtje van het kleine beveiligingskluisje. Hij wist dat als hij probeerde om het te beschadigen, het alarm af zou gaan. Hij wist dat als hij probeerde om een deur te openen of open te wrikken, het alarm af zou gaan.

Maar hij wist ook dat het alarm van slag raakte als het regende. Het had iets te maken met de vochtigheidsgraad, hoewel dit soort systeem voor honderd procent waterdicht zou moeten zijn. Met deze wetenschap hield hij zijn fles water op overgoot het alarm met een heleboel water.

Hij keek toe hoe het kleine groene lichtje ging flikkeren en zwakker werd.

Met een glimlach liep hij de kleine achtertuint in. Hij liep de trap van de afgeschermdde achterdeur op. Het was gemakkelijk om de hordeur met het mes open te wrikken; het maakte in de stilte van de nacht heel weinig geluid.

Hij liep naar de rieten stoel die in de hoek stond, tilde het kussen op en vond de weggestopte sleutel. De sleutel gleed tussen zijn gehandschoende vingers en hij ging naar de achterdeur, schoof de sleutel in het slot, draaide het slot om en stapte naar binnen.

In de smalle gang die vertrok vanuit de keuken brandde een klein lampje. Hij liep dit gangetje in en volgde de trap naar boven.

De spanning kolkte in zijn buik. Hij raakte opgewonden - niet op een seksuele manier. Wel het opgewonden gevoel dat hij ervaaarde als hij in een achtbaan zat, de spanning die hem

opwond als hij omhoogging en al ratelend de grootste heuvel op de achtbaan beklom.

Hij greep het mes, dat hij nog steeds in zijn hand hield na het openbreken van de hordeur, stevig vast. Boven aan de trap nam hij even de tijd om te genieten van de opgedreven spanning. Hij ademde de netheid in van de typische eersteklas huizen in de voorsteden en het maakte hem een beetje ziek. Het was te vertrouwd, te afstandelijk.

Hij haatte ze.

Hij greep het mes vast en liep naar de slaapkamer aan het einde van de gang. Hij zag ze liggen, in bed.

Ze sliep op haar zij met de knieën lichtjes gebogen. Ze droeg een T-shirt en een atletiekshort, niets opwindend omdat haar man toch op zakenreis was.

Hij liep naar het bed en bleef een tijdje naar haar kijken terwijl ze lag te slapen. Hij mijmerde over de aard van het leven. Hoe kwetsbaar het was.

Vervolgens hief hij het mes op en bracht het bijna terloops naar beneden, alsof hij aan het schilderen was of een vlieg weg sloeg.

Ze gilde, maar slechts voor heel even - voordat hij het mes weer naar beneden bracht.

HOOFDSTUK EEN

Van de vele levenslessen die Kate Wise had geleerd tijdens haar eerste volledige pensioenjaar was dit wel de belangrijkste: zonder een solide plan zou haar pensioen heel snel saai kunnen worden.

Ze kende best de verhalen van vrouwen die met pensioen gingen en onmiddellijk talloze hobby's oppikten. Sommigen openden kleine Etsy-winkeltjes online. Anderen dompelden zich volledig onder in schilderen en haken. Of probeerden zelfs een roman te schrijven. Kate vond dit allemaal prima manieren om de tijd te doden maar voelde zichzelf tot geen enkele hiervan aangetrokken.

Voor iemand die meer dan dertig jaar van haar leven had doorgebracht met een pistool vastgegespt aan haar zij was het moeilijk om manieren te vinden om de dag gelukkig door te brengen. Breien zou alvast de opwindning van het te voet achtervolgen van een moordenaar niet kunnen vervangen. Tuinieren zou de adrenalinestoot teweeggebracht door het binnenstormen van een onbekende woning, niet wetend wat er zich achter de deur verschool, nooit kunnen evenaren.

Omdat niets wat ze uitgeprobeerd had zelfs maar in de buurt kwam van de blijdschap die ze als FBI-agent had gevoeld, was ze na een paar maanden gestopt met zoeken. Het enige dat een klein beetje in de buurt kwam, waren de verplaatsingen naar

de schietbaan die ze twee keer per week maakte. Ze zou deze zelfs vaker willen bezoeken als ze er niet voor vreesde dat de jongere leden op de baan haar zouden gaan beschouwen als niets anders dan een gepensioneerde agent die pogingen ondernam om vruchteloos haar glorieuze momenten opnieuw te beleven.

Wat waarschijnlijk een gegronde angst was. Ze veronderstelde immers dat dit precies de reden van haar uitstapjes was.

Het was op een dinsdag net na twee uur 's middags toen dit besef haar als een kogel tussen de ogen trof. Ze was net terug van de schietbaan en legde haar M1911-pistool terug in haar nachtkastje toen haar hart uit het niets leek te breken.

Eenendertig jaar. Eenendertig jaar van haar leven was verbonden met het Bureau. Ze had honderden invallen uitgevoerd en had zesentwintig keer deel uitgemaakt van het speciale actieteam dat ingezet werd bij tijdens spraakmakende zaken. Ze stond bij iedereen bekend om haar snelheid, haar gezwinde en vaak vlijmscherpe denken en haar algemene "het kan me niet verdommen" houding.

En eigenlijk best ook om haar uiterlijk, iets dat haar nog steeds een beetje stoorde zelfs nu ze vijfenvijftig was. Toen ze op drieëntwintigjarige leeftijd agent werd, duurde het niet lang alvorens ze de vernederende bijnamen zoals Hete Benen of Barbie te horen kreeg. Namen waarvoor tegenwoordig menig mannen zouden ontslaan worden maar die, toen ze jonger was, helaas gemeengoed waren voor vrouwelijke agenten.

Kate had heel wat neuzen gebroken op het Bureau omdat

mannelijke agenten in haar kont geknepen hadden. Ze had er zelfs eentje doorheen een bewegende lift gegooid toen hij vieze woorden in haar oor had gefluisterd terwijl hij achter haar stond.

Hoewel de bijnamen haar achtervolgden tot ver na haar veertigste verjaardag, was dat niet het geval geweest met de avances en loerende blikken. Nadat deze nieuwtjes over haar de ronde hadden gedaan, leerden haar mannelijke collega's haar te respecteren en verder te kijken dan haar lichaam - een lichaam dat altijd goed verzorgd had en waarvan ze, met enige mate van gedempte trots, wist dat bij de meeste mannen een tien zou scoren.

Maar nu op vijfenvijftig ontdekte ze dat ze zelfs haar oude bijnamen miste. Nooit had ze gedacht dat haar pensioen zo moeilijk zou zijn. Oefenen op de schietbaan was prima maar slechts een flauw afkooksel van wat haar verleden eens geweest was. Ze had geprobeerd het verlangen naar haar verleden weg te nemen door te gaan lezen. Ze had besloten dat ze vooral over wapens zou lezen en had talloze boeken verslonden over de geschiedenis van wapengebruik, hoe ze werden vervaardigd, de voorkeur voor bepaalde wapens door militaire generaals en alles wat je maar kan te weten komen over wapens. Dat was de reden waarom ze nu een M1911 gebruikte, vanwege zijn rijke geschiedenis en betrokkenheid bij zo veel Amerikaanse oorlogen, waarvan een vroeg model al in de Eerste Wereldoorlog werd gebruikt.

Ze had ook eventjes geprobeerd om van fictie te genieten maar

slaagde er niet helemaal in om ervan te genieten, hoewel ze toch veel plezier beleefd had aan de boeken over cybercriminaliteit. Ook had ze geprobeerd de boeken te herlezen die ze in haar jongere jaren had aanbeden maar het leek alsof ze niets meer interessants kon ontdekken in het leven van al die neppersonages. En omdat ze niet de trieste pas gepensioneerde dame wilde worden die al haar tijd doorbracht in de plaatselijke bibliotheek, had ze alle boeken die ze het afgelopen jaar had gelezen bij Amazon besteld. Ze had er meer dan honderd in dozen in haar kelder gestapeld. Ze dacht eraan om ooit op een dag een paar boekenkasten te bouwen en van de ruimte een echte studiekamer te maken.

Het leek erop alsof ze toch niet veel andere dingen te doen had.

Geschrokken door het idee dat ze het laatste jaar van haar leven niets had gedaan, zonk Kate Wise langzaam neer op het bed. Ze bleef daar enkele minuten zitten zonder een beweging te maken. Ze keek naar het bureau aan de andere kant van de kamer en zag daar de fotoalbums netjes opgesteld staan. Daar kon ze maar één enkele familiefoto ontdekken. Een foto van haar overleden echtgenoot, Michael, met zijn armen stevig om hun dochter naast een glimlachende Kate. Een foto genomen op strand, niet van de beste kwaliteit maar die toch altijd haar hart verwarmde als ze ernaar keek.

Alle andere foto's in de mooie omlijstingen waren echter van het werk: foto's achter de schermen aan het werk, foto's van de

legendarische verjaardagsfeestjes binnen het Bureau, zichzelf in actie op de schietbaan, de atletiekbaan, enzovoort.

Ze had het laatste jaar van haar leven echter doorgebracht als een angstig kwezeltje dat nooit het kleine dorpje uitkwam. Of als de oude voetballer, altijd in de buurt van iedereen die deed alsof ze luisterden naar de oude verhalen van alle gescoorde doelpunten toen hij nog de ster op de middelbare school was.

Ze leek niet beter te doen dan hen.

Met een lichte huivering stond Kate op en liep naar de fotoboeken die op haar bureau lagen. Langzaam en bijna methodisch bladerde ze alle drie door. Ze zag foto's van haar jongere zelf, evoluerend door de jaren heen tot het moment dat je plaatjes enkel nog op je telefoon kon terugvinden. Ze zag zichzelf en mensen die ze goed gekend had, degene die aan haar zijde het leven verloren hadden en ze begon te beseffen dat, hoewel deze momenten van groot belang waren geweest voor haar ontwikkeling, ze haar toch niet volledig hadden gedefinieerd.

De krantenknipsels die ze had verzameld en achter in het album had bewaard, vertelden het volledige verhaal. Ze was het hoofdpersonage in elk artikel. KILLER VAN TWEEDE-JAARS AGENT NABS OP VRIJE VOETEN luidde een titel; VROUWELIJKE AGENT DE ENIGE OVERLEVENDE IN EEN SHOOT-OUT WAARBIJ 11 HET LEVEN LIETEN. En dan het artikel waardoor de legende echt tot leven kwam: NA 13 SLACHTOFFERS WERD DE MOONLIGHT MOORDENAAR EINDELIJK GEGREPEN DOOR AGENT

KATE WISE.

Volgens alle redelijke gezondheidsvoorspellingen had ze nog minstens twintig goede jaren voor de boeg - zelfs veertig als ze er op de een of andere manier in zou slagen een manier te vinden om de strijd met de dood aan te gaan. Zelfs als ze het gemiddelde nam en het loodje zou leggen op vijfentachtig dan waren er nog dertig jaren te gaan...en dat is best veel.

Ze kon veel doen in dertig jaar, veronderstelde ze. Tien van die jaren zouden nog echt goed kunnen zijn voordat de oude dag echt binnensloop en haar goede gezondheid begon aan te tasten.

De vraag was natuurlijk wat ze met die jaren zou kunnen doen.

En ondanks ze de reputatie een van de beste agenten van de afgelopen decennia van het Bureau te zijn, had ze geen idee waar ze moest beginnen.

Maar toch was Kate er ook in geslaagd om naast haar uitstapjes naar de schietbaan en haar bijna obsessieve leesgewoonten een wekelijks gewoonte te maken van een koffie uitje met drie andere vrouwen. Gekscherend beweerden ze dat zij het meest trieste clubje ooit vormden: vier vrouwen die al vroeg met pensioen gegaan waren en geen idee hadden wat ze moesten aanvangen met al hun vrije dagen.

De dag na haar revelatie reed Kate naar hun favoriete koffiehuis. Het was een klein familiebedrijf waar de koffie niet alleen beter was dan het te dure sop bij Starbucks maar de plek ook niet overspoeld werd door millennials en verveelde

voetbalmoeders. Ze liep naar binnen en voordat ze naar de toonbank ging om haar bestelling te plaatsen, keek ze reeds naar de gebruikelijke tafel achterin. Twee van de drie andere vrouwen waren er al, zwaaiend naar haar.

Kate pakte haar hazelnootbrouwsel en ging bij haar vriendinnen aan tafel zitten. Ze ging naast Jane Patterson zitten, een zevenenvijftig jaar oude spring in 't veld die zeven maanden geleden met pensioen was gegaan en tussen bedrijven heen en weer had gerend als consultant voor een telecommunicatiebedrijf van de overheid. Tegenover haar zat Clarissa James, iets meer dan een jaar met pensioen en sindsdien actief als parttime instructrice criminologie bij de FBI. Het vierde lid van hun troosteloze clubje, een vijfenvijftigjarige pas gepensioneerd vrouw genaamd Debbie Meade, was nog niet op komen dagen.

Vreemd, bedacht Kate. Meestal is Deb hier altijd als eerste.

Op het moment dat ze ging zitten, keken Jane en Clarissa zenuwachtig op. Dit was bijzonder vreemd omdat het absoluut niet paste bij Clarissa haar gewoonlijke vrolijke uitstraling. In tegenstelling tot Kate was Clarissa al snel van haar pensioen gaan houden. Kate veronderstelde dat het hielp dat Clarissa getrouwd was met een actieve kerel die bijna tien jaar jonger was, die in zijn vrije tijd deelnam aan zwemwedstrijden.

“He, wat is er met jullie aan de hand?” Vroeg Kate. “Je weet toch dat ik hier kom om te proberen gemotiveerd te raken over mijn pensioen, nee? Jullie twee zien er ronduit triest uit.”

Jane en Clarissa deelden een blik die Kate talloze

malen eerder had gezien. Tijdens haar tijd als agent had ze die opgevangen in woonkamers, ondervragingskamers en wachtkamers van ziekenhuizen. Het was een blik die een simpele vraag vertaalde zonder een gesproken woord: wie gaat het haar vertellen?

“Wat is er aan de hand?” vroeg ze nogmaals.

Ze was zich plotseling heel bewust van de afwezigheid van Deb.

“Het is Deb,” zei Jane en bevestigde het angstige gevoel dat ze had.

“Nou, Deb niet precies,” voegde Clarissa eraan toe. “Het is haar dochter, Julie. Heb je haar ooit ontmoet?”

“Eens, denk ik,” zei Kate. “Wat is er gebeurd?”

“Ze is dood,” antwoordde Clarissa. “Moord. Tot nu toe hebben ze geen idee wie de dader is.”

“Oh mijn god,” zei Kate oprecht bedroefd voor haar vriendin. Ze kende Deb al ongeveer vijftien jaar nadat ze haar had ontmoet in Quantico. Kate had gewerkt als assistent-instructeur voor een nieuwe lichting veldagenten en Deb had met enkele technische ratten gewerkt aan een nieuw beveiligingssysteem. Het klikte meteen tussen hen en waren snel goede maatjes geworden.

Het feit dat Deb haar nog niet eerder met het nieuws had gebeld of een sms’je had gestuurd, liet zien hoe snel vriendschappen door de jaren heen konden veranderen.

“Wanneer is dit gebeurd?” Vroeg Kate.

“Ergens gisteren,” antwoordde Jane. “Ze heeft me er

vanmorgen net een berichtje over gestuurd.”

“Hebben ze geen verdachten?” Vroeg Kate.

Jane haalde haar schouders op. “Ze zei alleen maar dat ze niet weten wie het gedaan heeft. Geen aanwijzingen, geen sporen, helemaal niets.”

Kate voelde zichzelf meteen in de agentmodus gaan. Ze bedacht dat het net was zoals een getrainde atleet zich moet voelen nadat hij te lang buiten zijn favoriete arena was geweest. Ze had misschien geen gras of een aanbiddende menigte om er haar aan te herinneren hoe haar gloriетijd was geweest, maar ze had wel een bijzonder goed getrainde geest voor het oplossen van misdaden.

“Doe het niet,” zei Clarissa terwijl ze haar beste glimlach probeerde.

“Wat niet?”

“Word nu niet agent Wise,” zei Clarissa. “Probeer nu eventjes gewoon haar vriendin te zijn. Ik zie die radertjes in je hoofd al op volle toeren draaien. Jeetje, dame. Heb jij geen zwangere dochter? Sta je niet op het punt om grootmoeder te worden?”

“Wat een manier om me te porren als ik down ben,” repliceerde Kate met een glimlach. Ze liet de opmerking los en vroeg toen: “Debs dochter... had ze een vriendje?”

“Geen idee,” antwoordde Jane.

Een ongemakkelijke stilte daalde neer over de tafel. In het jaar of zo dat hun kleine groepje pas gepensioneerde vrienden elkaar wekelijks had ontmoet, waren de gesprekken altijd overwegend

licht geweest. Dit was het eerste zware onderwerp en het paste niet in hun routine. Kate, was natuurlijk gewend aan deze gesprekken. Gedurende haar tijd op de academie had ze geleerd hoe ze met deze situaties om moest gaan.

Maar Clarissa had natuurlijk gelijk. Bij het horen van dit verschrikkelijke nieuws was Kate onmiddellijk in de agentmodus gegleden. Ze beseftte dat ze eerst als vriendin had moeten denken - denkend aan Debs verlies en ontroostbaar verdriet. Maar de agent in haar bleek te sterk, de instincten waren nog steeds paraat na een jaar op de plank te hebben gelegen.

“Maar wat kunnen we doen om haar nu te helpen?” vroeg Jane.

“Ik zat te denken aan een maaltijdcarroussel,” zei Clarissa. “Ik ken een paar andere dames die mogelijk aan boord kunnen komen. Gewoon zorgen dat ze de komende weken niet voor haar gezin hoeft te koken, terwijl ze dit allemaal moet verwerken.”

De volgende tien minuten planden de drie vrouwen de meest effectieve manier om een maaltijdcarroussel op te zetten voor hun door het noodlot getroffen vriendin.

Maar voor Kate bleef het gesprek aan de oppervlakte. Haar gedachten gingen ergens anders heen en probeerden verborgen feiten en weetjes over Deb en haar familie op te graven, in een poging er een zaak van te maken waar er misschien niet eens een was.

Of misschien toch wel, bedacht Kate. En ik denk dat er maar één manier is om daarachter te komen.

HOOFDSTUK TWEE

Na haar pensionering was Kate teruggekeerd naar Richmond, Virginia. Ze was opgegroeid in het stadje Amelia, ongeveer veertig minuten verwijderd van Richmond, maar was naar de universiteit gegaan vlak bij het centrum van de stad. De eerste jaren op de universiteit had ze gepland een graad in kunst te behalen. Drie jaar later ontdekte ze echter dat ze een hart voor strafrecht had via een van haar keuzevakken psychologie. Het was een kronkelig, krom spoor geweest dat haar naar Quantico en het dertigjarige traject van haar illustere carrière had geleid.

En nu reed ze door enkele van die bekende straten van Richmond. Ze had nog maar één keer de woning van Debbie Meade bezocht maar wist precies waar het was. Ze wist het zo ontzettend goed omdat ze jaloers was op de locatie, een van die ouder ogende pareltjes in de straten buiten het centrum van de stad die waren omzoomd met bomen in plaats van straatverlichting en claustrofobisch hoge gebouwen.

De straat van Deb werd momenteel overspoeld met herfstbladeren van de iepen die de straat overkoepelden. Ze moest drie huizen verder weg parkeren omdat familie en vrienden al begonnen waren met het opvullen van alle parkeerruimte voor Debs huis.

Ze liep in de richting van de woning en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dit een slecht idee was. Ja, ze was van plan

een bezoekje te brengen als vriendin - hoewel Jane en Clarissa hadden besloten om het tot later in de middag uit te stellen om Deb wat ademruimte te geven. Maar er speelde ook nog iets dieper. Ze was sinds maanden op zoek naar iets om te doen, een betere en zinvollere manier om haar tijd te vullen. Ze had er vaak van gedroomd om op de een of andere manier freelance werk bij het Bureau aan te vragen, zelfs al waren het maar een paar eenvoudige onderzoekstaken.

Zelfs de minste verwijzing naar haar werk kon haar in een enthousiaste stemming brengen. Zo moest ze bijvoorbeeld volgende week voor de rechtbank getuigen tijdens een hoorzitting. Ze keek er niet naar uit om de crimineel opnieuw onder ogen te zien, maar het was welkom tijdverdrijf omdat ze zich eventjes opnieuw in haar werk kon verdiepen.

Maar dat was volgende week - en dat leek nu wel een eeuwigheid weg.

Ze bekeek de veranda van Debbie Meade. Ze wist waarom ze er echt was. Ze wilde antwoorden vinden op vragen die door haar hoofd raasden. Het gaf haar een egoïstisch gevoel, alsof ze het verlies van haar vriendin gebruikte als een excuus om haar tenen terug te dompelen in wateren waar ze zich al meer dan een jaar niet in begeven had. Bij deze situatie was een vriendin betrokken, wat het lastig maakte. Maar de oude agent in haar hoopte dat het naar iets anders zou evolueren. De vriendin in haar dacht echter dat het riskant kon zijn. En met al deze gedachten die haar door het hoofd raasden, vroeg ze zich af of ze misschien gewoon had

moeten blijven fantaseren over een terugkeer naar het werk.

Misschien is dat precies wat ik aan het doen ben, dacht Kate terwijl ze de trap op liep naar de woning van de familie Meade. En eerlijk gezegd wist ze niet helemaal zeker hoe ze zich daarover moest voelen.

Ze klopte zachtjes op de deur en deze werd meteen geopend door een oudere dame die Kate niet kende.

“Ben jij familie?” vroeg de vrouw.

“Nee,” antwoordde Kate. “Gewoon een hele goede vriendin.”

De vrouw bekeek haar even voordat ze haar binnen liet. Kate kwam binnen en liep door de gang langs een woonkamer die volgestouwd was met sombere mensen die rond een enkele persoon stonden die ineengezakt in een ligstoel lag. De persoon in de ligstoel was Debbie Meade. Kate herkende de man die naast haar stond, en die met een andere man aan het praten was, als haar man Jim.

Ze ging onhandig de kamer binnen en stapte onmiddellijk op Deb af. Zonder Deb voldoende tijd te geven om uit de stoel te komen, boog Kate zich voorover en omhelsde haar.

“Het spijt me zo, Deb,” zei ze.

Deb was duidelijk uitgeput van het huilen en slaagde erin alleen maar in een kleine beweging naar Kate te richten. “Bedankt voor je bezoek,” fluisterde Deb in haar oor. “Denk je dat je me over een paar minuten in de keuken kunt ontmoeten?”

“Natuurlijk.”

Kate onderbrak de knuffel en gaf kleine knikjes aan de paar

andere gezichten in de kamer die ze herkende. Kate voelde zich niet op echt op haar plaats en liep naar het einde van de gang die uitmondde in de keuken. Er was niemand meer in de keuken maar er stonden wel talloze lege borden en glazen opgestapeld van degenen die daar niet zo lang geleden waren geweest. Er stonden een paar taarten op het aanrecht samen met een macaronischotel en enkele andere hapjes. Kate begon op te ruimen en begaf zich naar de gootsteen om de afwas te doen.

Enkele ogenblikken later stapte Jim Meade de keuken in. “Dat hoef je niet te doen,” zei hij.

Kate wendde zich naar hem en zag dat hij er moe en oneindig verdrietig uitzag. “Ik weet het,” zei ze. “Ik kwam langs om mijn medeleven te betuigen. Maar de sfeer leek me behoorlijk zwaar in de woonkamer toen ik binnenkwam, dus ik steun jullie bij het afwassen.”

Hij knikte en zag eruit alsof hij ter plaatse zou instorten. “Een van onze vrienden vertelde ons al dat ze een paar minuten geleden een vrouw zag binnenkomen. Ik ben best blij dat jij het bent, Kate.”

Kate zag een andere persoon achter hem naar de keuken komen, die er even moe en diepbedroefd uitzag. Debs ogen waren gezwollen en rood van het huilen. De haren helemaal in de war en toen ze naar Kate keek en probeerde te glimlachen, leek de poging helaas onmiddellijk van haar gezicht te glijden.

Kate draaide zich om van het aanrecht, droogde snel haar handen aan de handdoek die bij de gootsteen lag en ging naar

haar vriendin. Kate was nooit echt gek geweest op fysiek contact maar wist wanneer een knuffel nodig was. Ze verwachtte dat Deb midden in de omhelzing in tranen zou uitbarsten maar er gebeurde niets, ze hing enkel bewegingsloos in haar armen.

Waarschijnlijk is ze helemaal uitgehuild, dacht Kate.

“Ik hoorde het pas vanmorgen,” zei Kate. “Het spijt me zo, Deb. Voor jullie allebei,” zei ze, terwijl ze haar ogen op Jim richtte.

Jim knikte zijn waardering toe en keek toen de gang in. Toen hij zag dat er niemand anders de keuken inkwam, het lichte gefluister van hun gezelschap nog in de woonkamer, kwam hij dichterbij Kate terwijl Deb zich uit de omhelzing losmaakte.

“Kate, we moeten je iets vragen,” zei Jim bijna fluisterend.

“En alsjeblieft,” zei Deb, terwijl ze haar hand pakte. “Laat ons eerst uitpraten voordat je ons afwijst.” Kate voelde een kleine trilling in Debs greep en ze kreeg het gevoel alsof haar hart een beetje brak.

“Natuurlijk,” antwoordde Kate. Hun smekende ogen en het totale gewicht van hun verdriet hingen over haar hoofd als een zwaard dat elk moment zou kunnen neerdalen.

“De politie heeft absoluut geen idee wie het heeft gedaan,” zei Deb. Plots veranderde haar uitputting in iets dat dichterbij woede kwam. “Op basis van onze getuigenissen en enkele berichtjes die ze op Julie haar telefoon vonden, werd haar ex-vriendje meteen door de politie gearresteerd. Maar ze hielden hem minder dan drie uur vast op het politiekantoor en lieten hem

toen gaan. Zo maar. Maar Kate... Ik ben er zeker van dat hij het was. De dader kan niemand anders dan hem zijn.”

Kate had deze reactie al ontelbare keren eerder gezien tijdens haar tijd als agent. Rouwende families wilden meteen gerechtigheid. Ze keken heen langs logica en een grondig onderzoek en verlangden er enkel naar dat er zo snel mogelijk een soort wraak werd genomen. En als die resultaten niet snel genoeg kwamen, ging de rouwende familie ervan uit dat de politie of de FBI gewoon incompetent was.

“Deb...als ze hem zo snel hebben vrijgelaten, moet er een heel sterk bewijs zijn geweest. Immers... hoe lang is het geleden dat ze met elkaar gingen?”

“Dertien jaar. Maar hij bleef jarenlang proberen om met haar in contact te komen, zelfs nadat ze getrouwd was. Op een bepaald ogenblik werd hem zelfs straatverbod opgelegd.”

“Maar toch... de politie heeft vast een goed alibi van hem gekregen om hem zo snel te hebben vrijgelaten.”

“Nou, als dat zo was, vertellen ze me er niets over,” zei Deb.

“Deb...kijk,” zei Kate en ze gaf Deb een geruststellende kneepje. “Het verlies is te recent. Geef het een paar dagen en je zal vanzelf rationeler denken. Ik heb het wel honderden keren meegemaakt.”

Deb schudde haar hoofd. “Ik ben er zeker van, Kate. Ze gingen drie jaar met elkaar om en ik vertrouwde hem niet één keer. We zijn er vrij zeker van dat hij haar minstens twee keer heeft geslagen, maar Julie is er nooit mee naar buiten gekomen

en heeft nooit iets losgelaten. Hij was humeurig. Zelfs hij zal je dat vertellen.”

“Ik weet zeker dat de politie...”

“Dat willen we vragen als gunst,” onderbrak Deb haar. “Ik wil dat jij een blik werpt op de zaak. Ik wil dat jij bij het onderzoek betrokken raakt.”

“Deb, ik ben met pensioen. Jullie weten dit.”

“Ja, dat weet ik wel. En ik weet ook hoeveel je de actie mist. Kate...de man die mijn dochter heeft vermoord, ervaarde niets meer dan een beetje angst en een paar uurtjes in de verhoorkamer. En nu zit hij lekker ontspannen thuis terwijl ik mijn dochter moet gaan begraven. Het klopt niet, Kate. Alsjeblieft...wil je er even naar kijken? Ik weet dat je het niet officieel kunt doen, maar...alles wat je kan gedaan krijgen. Ik zou het zo heel erg waarderen.”

Er woonde zoveel verdriet in de ogen van Deb dat Kate het bijna langs haar heen voelde stromen. Alles in haar zei haar dat ze standvastig moest blijven - geen valse hoop in Debs verdriet mocht opwekken. Maar tegelijkertijd gaf ze Deb gelijk. Ze had haar werk gemist. En zelfs al was het maar om enkel telefoontjes naar de Richmond politie of haar voormalige collega's van het Bureau te plegen; ze zou misschien al iets kunnen bijdragen.

Dat zou alvast beter zijn dan het obsessief terugdenken aan haar carrière gecombineerd met de eenzame uitstapjes naar de schietbaan.

“Dit is wat ik kan doen,” zei Kate. “Toen ik met pensioen

ging, verloor ik gelijk al mijn autoriteit. Natuurlijk krijg ik hier en daar een telefoontje om naar mijn mening te vragen, maar ik heb niets meer te vertellen. Meer nog, deze zaak zou volledig buiten mijn rechtsgebied vallen, zelfs mocht ik nog steeds actief zijn. Maar ik zal een paar telefoontjes plegen naar mijn oude contacten om er zeker van te zijn dat het bewijs dat ze vonden om hem te bevrijden sterk genoeg was. Eerlijk gezegd, Deb, dat is het enige wat ik nu kan doen.”

De dankbaarheid was meteen duidelijk zowel bij Deb als bij Jim. Deb omhelsde haar opnieuw en deze keer hilde ze. “Ik ben je zo dankbaar.”

“Dat is helemaal geen probleem,” zei Kate. “Maar ik kan echt niets beloven.”

“Dat weten we wel,” zei Jim. “Maar nu weten we tenminste dat een bekwaam iemand over ons en de zaak zal waken.”

Kate voelde zich niet op haar gemak bij het idee dat ze haar als een insider beschouwden die beloofd had hen te helpen, noch vond ze het leuk dat ze het vanzelfsprekend vonden dat de politie niet achter hen stond. Maar ze beseftte dat alles nu door hun verdriet gekleurd werd en hoe het hen verblindde in hun zoektocht naar antwoorden. Dus voor nu, liet ze het maar even van zich afglijden.

Ze dacht aan hoe moe ze zich gevoeld had aan het einde van haar carrière - niet echt fysiek moe maar volledig emotioneel uitgeput. Ze had haar werk altijd met hart en ziel gedaan, maar hoe vaak was ze niet aan het einde van een zaak gekomen en

dacht ze bij zichzelf: man, nu ben ik deze shit echt zat...

De laatste jaren voor haar pensioen was dit steeds vaker gebeurd.

Maar nu ging het eventjes niet over haar.

Ze omhelsde haar vriendin stevig en bedacht dat hoe hard mensen hun verleden ook probeerden van zich af te schudden - of het nu relaties waren of een loopbaan - het er op de een of andere manier toch altijd in slaagde om je opnieuw in te halen.

HOOFDSTUK DRIE

Kate liet er geen gras over groeien. Ze keerde terug naar huis en ging even aan het bureautje in haar kleine studeerkamer zitten. Ze keek naar buiten uit het raam van haar bureau, de kleine achtertuin in. Zonnestralen glipten het raam binnen en vormden een rechthoek van licht op de mooie, houten vloer. De vloeren vertoonden, net als de rest van het huis, de opgelopen littekens en wondjes van een karakteristiek gebouw uit de jaren '20. Gesitueerd in de wijk Carytown van Richmond voelde Kate er zich soms niet echt op haar plaats. Carytown was namelijk het trendy deel van de stad en ze wist dat ze graag ergens anders zou gaan wonen. Ze had genoeg geld om vrijwel overal naartoe te kunnen verhuizen maar eerlijk gezegd putte het idee van een verhuis haar volledig uit.

Het was dat soort gebrek aan motivatie dat het pensioen voor haar zo moeilijk maakte. Dat en de weigering om de herinnering los te laten aan wie ze geweest was gedurende die dertig jaar op het Bureau. Door de combinatie van deze twee emoties voelde ze zich vaak ongemotiveerd en zonder enig doel in haar leven.

Maar nu was er het verzoek van Deb en Jim Meade. Ja, het was een misleidend verzoek maar Kate dacht dat er niets mis zou zijn aan het plegen van een aantal telefoontjes. Als dit geen resultaat opleverde, kon ze Deb in elk geval terugbellen om haar te laten weten dat ze haar best had gedaan.

Haar eerste belletje richtte ze aan de plaatsvervangend commissaris van de politie van Virginia, een man genaamd Clarence Greene. Ze had de afgelopen tien jaar van haar carrière in verschillende zaken nauw met hem samengewerkt en ze deelden een wederzijds respect voor elkaar. Ze hoopte dat het afgelopen jaar niets aan die relatie had veranderd. Wetende dat Clarence nooit op zijn kantoor was, koos ze ervoor zijn vaste lijn te laten voor wat die was en belde zijn mobieltje.

Net toen ze dacht dat de oproep niet zou worden beantwoord, werd ze begroet met een vertrouwde stem. Kate ervaaarde eventjes het gevoel dat ze helemaal nooit van het werk weggeweest was.

“Agent Wise,” hoorde ze Clarence zeggen. “Hoe gaat het in godsnaam met jou?”

“Goed,” zei ze. “Jij?”

“Hetzelfde als altijd. Ik moet echter toegeven dat ik dacht dat ik jouw naam nooit meer op het schermje van mijn telefoon zou zien verschijnen.”

“Ja, snap ik wel,” antwoordde Kate. “Ik haat het om na iets meer dan een jaar stilte naar je toe te komen, maar ik heb een vriendin die haar dochter net heeft verloren. Ik heb haar mijn woord gegeven dat ik in kijkje in het onderzoek zou nemen.”

“Zo, wat wil je dan dat ik voor je doe?” Vroeg Clarence.

“Nou, de hoofdverdachte was de ex-vriend van de dochter. Het lijkt erop dat hij gearresteerd was en vervolgens binnen drie uur werd losgelaten. Natuurlijk vragen de ouders zich af

waarom.”

“Oh,” zei Clarence. “Kijk...Wise, ik kan dat niet echt aan jou onthullen. En met alle respect, dat zou je reeds langer dan vandaag moeten weten.”

“Ik probeer me niet te bemoeien met de zaak,” zei Kate. “Ik vroeg me gewoon af waarom er geen echte reden is gegeven aan de ouders waarom de verdachte het politiekantoor mocht verlaten. Ze is een rouwende moeder op zoek naar antwoorden en—”

“Nogmaals, laat me je daar stoppen,” verzuchtte Clarence. “Je weet vast wel dat ik vrij regelmatig te maken heb met rouwende moeders en vaders en weduwen. Alleen omdat je er nu eentje persoonlijk kent, wil nog niet zeggen dat ik de regels kan overtreden of de andere kant op kan kijken.”

“Zo nauw als je met mij hebt gewerkt, weet je dat ik enkel het beste voor ogen heb.”

“Oh, ik ben er zeker van. Maar het laatste wat ik nodig heb, is een gepensioneerd FBI-agent die in deze zaak rondsnuift hoe handig het ook mag lijken. Dat moet je toch wel begrijpen?”

Het verdomde eraan was, dat ze het natuurlijk wel begreep. Maar toch waagde ze nog een laatste poging. “Ik zou het als een persoonlijke gunst beschouwen.”

“Ik weet zeker dat je dat zou doen,” sneerde Clarence, een tikkeltje neerbuigend. “Maar het antwoord is nog altijd nee, Agent Wise. Als je me nu wilt excuseren, ik sta op het punt om naar de rechtbank te gaan om met een van die rouwende

weduwen te spreken waarover ik je net over sprak. Sorry dat ik je niet kon helpen.”

Hij beëindigde de oproep zonder gedag te zeggen en liet Kate naar dat langzaam veranderende vierkant van zonlicht op de hardhouten vloer staren. Ze overwoog haar volgende stap en merkte op dat plaatsvervangend commissaris Greene zojuist had onthuld dat hij op het punt stond naar de rechtbank te vertrekken. Ze veronderstelde dat de slimste zet zou zijn om zijn weigering als nederlaag te aanvaarden. Maar zijn weerstand om te helpen deed haar alleen maar verlangen om nog even dieper te blijven graven.

Er is me altijd verteld dat ik als agent een koppige inslag had, bedacht ze terwijl ze opstond van haar bureau. Wel, het voelt goed om te zien dat sommige dingen niet zijn veranderd.

Een half uur later parkeerde Kate haar auto in de garage van het politiekantoor Derde District. Gebaseerd op waar de moord op Julie Meade - aangetrouwde naam Julie Hicks - had plaatsgevonden, wist Kate dat dit de beste bron voor informatie zou zijn. Het enige probleem was dat ze behalve Greene niemand anders op dit kantoor kende en al helemaal niemand binnen het Derde District.

Ze stapte de plaats vol zelfvertrouwen binnen. Ze wist dat er bepaalde dingen in haar huidige situatie waren die een oplettende officier zeker en vast zou opmerken. Allereerst droeg ze helemaal geen wapen. Ze had wel een vergunning om een verborgen wapen

te dragen maar gezien haar plan dacht ze dat het meer problemen zou kunnen veroorzaken dan het iets zou opleveren, als ze betrappt werd op de minste oneerlijkheid.

En oneerlijkheid was echt iets wat ze zich nu niet kon veroorloven. Met pensioen of niet, haar reputatie stond op het spel - een reputatie die ze gedurende meer dan dertig jaar met veel zorg had opgebouwd. Ze zou hier de komende momenten een hele dunne lijn moeten bewandelen, iets wat ze verwelkomde. Ze had zich het hele jaar dat ze met pensioen was geweest niet zo levendig gevoeld als nu.

Ze liep naar de informatiebalie, een helder verlichte ruimte die door een glazen paneel van de centrale kamer was gescheiden. Een vrouw in uniform zat aan het bureau en stempelde iets af in een grootboek toen Kate naderde. Ze keek op naar Kate met een gezicht dat eruitzag alsof er al dagenlang geen glimlach meer op verschenen was.

“Wat kan ik voor u doen?” vroeg de receptioniste.

“Ik ben een gepensioneerd FBI-agent, op zoek naar informatie over een recente moord. Ik hoopte de namen te krijgen van de officieren die verantwoordelijk zijn voor de zaak.”

“Kan u zich identificeren?” vroeg de vrouw.

Kate nam haar rijbewijs en schoof het door de opening in de glazen scheidingswand. De vrouw keek er in totaal één seconde naar en schoof het toen weer terug. “Ik heb uw FBI-identiteitsbewijs nodig.”

“Nou, zoals ik al zei, ik ben met pensioen.”

“En wie heeft u dan gestuurd? Ik heb hun naam en contactgegevens nodig en dan moeten ze een verzoek invullen om u de informatie te bezorgen.”

“Ik hoopte echt dat we deze regeltjes konden overslaan.”

“Ik kan u hiermee niet helpen,” zei de vrouw.

Kate vroeg zich af hoe ver ze het zou kunnen drijven. Als ze hier te hard pushte, zou iemand Clarence Greene zeker op de hoogte stellen en dat zou slecht kunnen aflopen. Ze pijnigde haar hersenen en probeerde snel een andere aanpak te bedenken. Eén plan kwam in haar op maar het was veel riskanter dan wat ze momenteel aan het uitproberen was.

Met een zucht antwoordde Kate een kort: “Nou, toch bedankt hoor.”

Ze draaide zich om en liep het kantoor uit. Ze schaamde zich een beetje. Wat had ze in hemelsnaam gedacht? Zelfs als ze nog steeds haar FBI-identificatie zou hebben, zou het onwettig zijn voor de Richmond politie om haar informatie te geven zonder toestemming van een supervisor.

Wat een beschamende ervaring te moeten teruglopen naar haar wagen met dit vreemde gevoel - het gevoel een burger te zijn.

Maar een burger die een hekel heeft aan ‘nee’ als antwoord.

Ze viste haar mobieltje uit haar tas en belde Deb Meade. Deb antwoordde en klonk nog steeds uitgeput en ver weg.

“Sorry dat ik je stoort, Deb,” zei ze. “Maar heb je een naam en adres van de ex-vriend voor mij?”

Het bleek dat Deb haar beide kon geven.

HOOFDSTUK VIER

Hoewel Kate haar oude Bureau identificatie niet meer bij zich droeg, had ze nog steeds de laatste badge die ze ooit gedragen had. De badge had een plekje gekregen boven de open haard als een relikwie en aandenken aan vervlogen tijden, niet beter dan een vervaagde foto uit een ander tijdperk. Ze verliet het politiekantoor op weg naar huis en pikte de badge op. Ze dacht er lang over na om ook haar wapen bij zich te dragen. Ze keek verlangend naar de M1911 maar liet hem toch op zijn vaste plek in het nachtkastje. Het wapen bij zich dragen voor wat ze van plan was, zou om problemen vragen.

Ze besloot wel om de handboeien mee te nemen die ze in een schoenendoos onder het bed bewaarde met een paar andere schatten uit haar carrière.

Voor het geval dat!

Ze verliet haar huis en ging op weg naar het adres dat Deb haar had gegeven. Het was een plaats in Shockoe Bottom, op twintig minuten rijden van haar woning. Ze was niet echt zenuwachtig tijdens de rit maar er gleed wel een gevoel van opwindning over haar heen. Ze wist dat ze dit niet zou moeten doen, maar tegelijkertijd voelde het goed om weer op jacht te gaan - zelfs als dit in het geheim was en zonder enige toestemming.

Net toen ze het adres van de voormalige vriend van Julie Hicks, Brian Neilbolt, bereikte, dacht Kate aan haar man. Hij

dook af en toe op in haar gedachten, maar soms leek hij ineens op te duiken om er zich een tijdje te nestelen. En dat gebeurde net toen ze de straat van bestemming insloeg. Zij zag hem gefrustreerd zijn hoofd schudden.

Kate, je weet dat je dit niet zou moeten doen, leek hij te zeggen.

Ze grijnsde gepijnigd. Ze miste haar man soms zo fel, een gevoel dat hevig in contrast stond met het feit dat ze vond dat ze haar leven vrij snel terug opgepikt had na zijn dood.

Ze schudde de spinnenwebben van die herinneringen van zich af terwijl ze haar auto parkeerde voor het adres dat Deb haar had gegeven. Het was een vrij mooi huis, opgesplitst in twee verschillende appartementen met een veranda die de beide woningen van elkaar gescheiden hielden. Toen ze uit de auto stapte, kon ze meteen zien dat er iemand thuis was omdat ze iemand binnen heel luid kon horen praten.

Toen ze de portiektrappen beklom, besloop haar het gevoel dat ze een stap terugzette in de tijd, naar de periode van ongeveer een jaar geleden. Ze voelde zich weer een agent, ondanks het ontbreken van het vuurwapen op haar heup. Maar omdat ze eigenlijk een gepensioneerd agent was, had ze er geen idee van wat ze zou zeggen nadat ze op de deur klopte.

Maar dat hield haar absoluut niet tegen. Ze klopte op de deur met dezelfde autoriteit die ze een jaar geleden had uitgeoefend. Terwijl ze binnen nog steeds de luide stemmen hoorde, dacht ze dat ze bij de waarheid zou blijven. Liegen in een situatie waar ze

allereerst niet hoorde te zijn, zou het alleen maar erger maken als ze betrappt werd.

De man die de deur opendeed, overrompelde Kate een beetje, eerlijk gezegd. Hij was bijna twee meter lang en een boom van een vent. Alleen al aan zijn schouders kon je merken dat hij van een stevige training hield. En hij zou zich makkelijk kunnen voordoen als een professionele worstelaar. Het enige wat hem verraadde, was de woede in zijn ogen.

“Ja?” vroeg hij. “Wie ben jij?”

Ze maakte toen een beweging die ze heel erg had gemist. Ze liet hem haar badge zien. Ze hoopte dat de aanblik ervan enig gewicht zou uitoefenen om haar introductie een beetje te ondersteunen. “Mijn naam is Kate Wise. Ik ben een gepensioneerd FBI-agent. Ik hoopte dat je even met me kon praten.”

“Waarover dan wel?” vroeg hij, zijn woorden snel en pittig.

“Ben jij Brian Neilbolt?” vroeg ze.

“Ja, dat ben ik zeker.”

“Dus dan klopt het dat Julie Hicks jouw ex-vriendin was? Vroeger Julie Meade?”

“Ah shit, dit weer? Kijk, de verdomde politie heeft me al binnengehaald en ondervraagd. Nu ook nog es de FBI?”

“Wees gerust, ik ben hier eigenlijk niet voor een ondervraging. Ik wilde gewoon wat vragen stellen.”

“Klinkt als een ondervraging voor mij,” repliceerde hij. “Trouwens, je zei net dat je met pensioen bent. Ik ben er vrij

zeker van dat dit betekent dat ik niets hoeft te doen wat je vraagt.”

Ze deed alsof zijn woorden haar gekwetst hadden en keek even van hem weg. In werkelijkheid keek ze echter over zijn enorme schouders heen en wierp een blik in de ruime die zich achter hem bevond. Ze zag een koffer en twee rugzakken tegen de muur leunen. Ze zag ook een vel papier bovenop de koffer. Ze kon het grote logo van de Booking bon zien. Blijkbaar was Brian Neilbolt van plan een tijdje de stad te verlaten.

Niet het beste scenario als je ex-vriendin was vermoord en je opgepikt was en vervolgens onmiddellijk door de politie was vrijgelaten.

“Waar ben je van plan heen te gaan?” Vroeg Kate.

“Dat zijn jouw zaken niet.”

“Met wie had je een discussie aan de telefoon voordat ik aanklopte?”

“Nogmaals, dat zijn helemaal jouw zaken niet. Als je me nu wilt excuseren...”

Hij wou de deur sluiten maar Kate gaf niet op. Ze stapte naar voren en plantte haar schoen tussen de deur en het houten frame.

“Meneer Neilbolt, ik vraag maar vijf minuten van je tijd.”

Een golf van woede stroomde door zijn ogen maar leek toen een beetje weg te ebben. Hij liet zijn hoofd hangen en even dacht ze dat hij er verdrietig uitzag. Het leek op de blik die ze op de gezichten van de Meades had gezien.

“Je zei dat je een gepensioneerd agent bent, toch?” Vroeg Neilbolt.

“Dat klopt inderdaad,” bevestigde ze.

“Met pensioen,” zei hij. “Stap dan verdomme weg van mijn veranda.”

Ze bleef echter vastberaden staan en maakte duidelijk dat ze niet van plan was ergens heen te gaan.

“Ik zei, ga verdomme van mijn veranda af!”

Hij schudde zijn hoofd en stak toen zijn hand uit om haar weg te duwen. Ze voelde de kracht van zijn handen toen ze op haar schouder sloegen en kwam in actie zo snel als ze kon. Ze verbaasde zich meteen over hoe snel haar reflexen en spiergeheugen in gang schoten.

Terwijl ze achteruit strompelde, sloeg ze haar beide armen om de rechterarm van Neilbolt. Tegelijkertijd liet ze zich op een knie vallen om haar achterwaartse beweging te stoppen. Ze deed toen haar best om hem over haar heup te werpen maar zijn brede lijf was te groot om in beweging te krijgen. Toen hij beseftte wat ze probeerde te doen, mikte hij een harde elleboogstoot tussen haar ribben.

Ze had plots geen adem meer maar tegelijkertijd had de beweging van zijn elleboog er ook voor gezorgd dat hij het evenwicht kwijt was. Deze keer toen ze hem over haar heup probeerde te gooien, schoot hij de lucht in. En omdat ze er volledig voor gegaan was, had dit eigenlijk een beetje te goed gewerkt.

Neilbolt zeilde de veranda af. Toen hij landde, kwam hij op de onderste twee trappen terecht. Hij schreeuwde het uit

van de pijn en probeerde meteen overeind te komen. Hij keek geschrokken op en probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd. Aangedreven door woede en verrassing strompelde hij de trappen op naar haar toe, duidelijk versuft.

Ze haalde uit met haar rechterknie naar zijn gezicht toen hij de bovenste trede naderde. Toen hij haar wou ontwijken, greep ze de zijkant van zijn hoofd en ging weer op haar knieën. Ze knalde zijn hoofd hard de veranda op, terwijl zijn armen en benen op de trap houvast zochten. Ze haalde vervolgens de handboeien uit de binnenkant van haar jas en klikte ze vast met een snelheid en gemak die enkel voortvloeiden uit dertig jaar ervaring.

Ze stapte weg van Brian Neilbolt en keek op hem neer. Hij bood geen weerstand tegen de handboeien en zag er versuft en verslagen uit.

Kate reikte naar haar telefoon met de bedoeling om de politie te bellen en besepte dat haar hand trilde. Ze voelde zich opgejaagd en overspoeld door adrenaline. Maar ze besepte ook dat ze een glimlach op haar gezicht had.

God, wat heb ik dit gemist.

Hoewel de klap op haar ribben echt pijn deed - veel meer dan wat vijf of zes jaar geleden het geval zou geweest zijn. En voelden de gewrichten in haar knieën altijd zo gevoelig aan na een schermutseling?

Ze gaf zichzelf een moment om te genieten van wat ze had gedaan en slaagde er toen in eindelijk de politie te bellen. Ondertussen bleef Brian Neilbolt suf aan haar voeten liggen, zich

misschien afvragend hoe een vrouw die minstens twintig jaar ouder was erin geslaagd was zijn kont zo snel op de grond te krijgen.

HOOFDSTUK VIJF

Eerlijk gezegd had Kate een wel een beetje een terugslag verwacht over wat ze had gedaan, maar niet in de mate die ze meemaakte toen ze het Derde District bereikte. Ze wist dat er iets te gebeuren stond toen ze de blikken zag van de agenten die ze passeerde terwijl die hun kantoortaken uitvoerden. Sommige blikken toonden ontzag terwijl anderen stonken naar een soort vermakelijke spot.

Kate liet het allemaal van zich afglijden. Ze voelde zich nog te opgewonden door de confrontatie op de veranda van Neilbolt om zich daar zorgen over te maken.

Nadat ze enkele minuten in de lobby had gewacht, kwam een nerveus ogende officier haar tegemoet. “Jij bent mevrouw Wise, toch?” vroeg hij.

“Ja, dat ben ik zeker.”

Ze zag een flits van herkenning in zijn ogen. Het was een blik die ze in vervlogen tijden de hele tijd had gekregen toen officieren of agenten, die ooit over haar hadden gehoord, haar voor het eerst ontmoetten. Wat had ze die blik gemist.

“Chief Budd wil je graag even spreken.”

Ze was eerlijk gezegd nogal verrast. Ze had meer gehoopt iemand te kunnen spreken in de trant van adjunct-commissaris Greene. Hoewel hij misschien een harde noot was aan de telefoon wist ze dat hij makkelijker kon overtuigd worden tijdens een

persoonlijke ontmoeting. Chief Randall Budd was echter een no-nonsense man. Ze had hem een paar jaar geleden maar één enkele keer ontmoet. Ze herinnerde zich de gebeurtenis nauwelijks maar wist wel dat Budd een indruk achterliet van iemand met een sterke wil en een strikt professionele houding.

Toch wilde Kate niet geïntimideerd of helemaal bezorgd lijken. Dus stond ze op en volgde de officier de wachtruimte uit en terug door het stierenhok. Ze kwamen langs verschillende bureaus waar ze de onzekere blikken over zich liet glijden terwijl de officier haar door een gang leidde. In het midden van de hal bevond zich het kantoor van Randall Budd. De deur stond open, net alsof hij al geruime tijd op haar had gewacht.

De officier had niets te zeggen; toen hij haar bij Budds deuropening had afgeleverd, draaide hij zich om en vertrok. Kate keek het kantoor in en zag Chief Budd haar naar binnen wenken.

“Kom binnen,” zei hij. “Ik zal niet liegen. Ik ben helemaal niet blij maar ik bijt niet. Doe de deur achter je dicht, wil je?”

Kate stapte naar binnen en deed wat haar werd gevraagd. Ze nam toen een van de drie stoelen die aan de andere kant van Budds bureau opgesteld stonden. Het bureau leek meer bezaaid te zijn met persoonlijke bezittingen dan werk gerelateerde items: foto's van zijn familie, een gesigneerde honkbal, een gepersonaliseerde koffiemok en een soort sentimentele kogelhuls in een gedenkplaatje.

“Laat ik beginnen met te zeggen dat ik me goed bewust ben van je staat van dienst,” zei Budd. “Meer dan honderd arrestaties

in je carrière. Bovenaan de klas op de academie. Gouden en zilveren medailles in acht opeenvolgende kickbokstoernooien bovenop de standaard FBI-training waar je ook uitblonk. Je maakte naam dat je dingen gedaan kreeg en de meeste mensen hier in dit departement respecteren je godsamme nog steeds.”

“Maar?” Zei Kate. Ze zei het niet in een poging grappig te zijn. Ze liet hem gewoon weten dat ze het kon hebben om berispt te worden... hoewel ze eerlijk gezegd niet dacht dat ze het echt verdiende.

“Maar ondanks dat alles heb je niet het recht om erop uit te trekken om mensen aan te vallen alleen omdat je denkt dat ze misschien betrokken zijn geweest bij de dood van een van de dochters van een goede vriendin.”

“Ik heb hem niet bezocht met de bedoeling hem aan te vallen,” zei Kate. “Ik kwam enkel aan de deur om wat vragen te stellen. Toen hij fysiek met me werd, verdedigde ik mezelf gewoon.”

“Hij vertelde mijn mannen dat je hem de trap van de veranda naar beneden gooide en zijn hoofd tegen de vloer van de veranda sloeg.”

“Ik kan het niet kwalijk nemen dat ik sterker ben, nu wel?” vroeg ze.

Budd wierp een blik op haar en nam haar aandachtig in zich op. “Ik kan niet zeggen of je grappig probeert te zijn, dit lichtvaardig opneemt, of dat dit echt je dagelijkse houding is.”

“Chief, ik begrijp uw positie en hoe een gepensioneerd vrouw van vijfenvijftig jaar oud die iemand in elkaar sloeg die

uw mannen kort daarvoor hadden ondervraagd en vervolgens hadden vrijgelaten, u hoofdpijn kan bezorgen. Maar wees er echt van overtuigd...Ik heb Brian Neilbolt alleen bezocht omdat mijn vriendin me dat vroeg. En eerlijk gezegd, toen ik wat meer over hem te weten kwam, dacht ik dat het misschien geen slecht idee was.”

“Dus je ging er gewoon vanuit dat mijn mannen niet goed werkten?” Vroeg Budd.

“Dat heb ik nooit beweerd.”

Budd rolde met zijn ogen en zuchtte. “Kijk, ik probeer er niet over te discussiëren. Eerlijk gezegd zou ik niets liever willen dan dat je mijn kantoor over een paar minuten verlaat en als we klaar zijn met praten over deze kwestie, dan zijn we klaar met deze zaak. Ik wil echter dat je begrijpt dat je een grens overschreden hebt en als je toevallig weer zoiets opvoert, moet ik je misschien gewoon arresteren.”

Er schoten verschillende zaken door haar hoofd die Kate als reactie wilde geven. Maar ze dacht dat als Budd bereid was elke discussie uit de weg te gaan, zij dit ook kon. Ze wist dat hij alle macht in handen had om het zwaard op haar te laten neerdalen als hij wilde, dus besloot ze zo beschaafd mogelijk te zijn.

“Ik begrijp het,” antwoordde ze.

Budd leek even aan iets te denken voordat hij zijn handen op het bureau in elkaar vouwde, alsof hij probeerde om zichzelf te overtuigen. “En voor de zekerheid wil ik je zeggen dat we er zeker van zijn dat Brian Neilbolt Julie Hicks niet heeft vermoord.

We hebben hem op de camera's aan de deur van een bar in de nacht waarop ze vermoord werd. Hij stapte de bar rond tien uur binnen en vertrok pas na middernacht. We hebben dan een sms-gesprek gevonden tussen hem en zijn huidige flirt die tussen één en drie uur 's ochtends plaatsvond. Hij past niet in het plaatje. Hij is niet de man die we zoeken.”

“Hij had tassen en koffers gepakt,” merkte Kate op. “Alsof hij de stad gehaast probeerde te verlaten.”

“In de sms'jes konden we lezen dat hij en zijn flirt een bezoek gepland hebben aan Atlantic City. Ze waren van plan vanmiddag te vertrekken.”

“Ok, ik begrijp het.” Kate knikte. Ze voelde zich niet echt beschaamd maar ze begon wel spijt te krijgen dat ze zich zo agressief gedragen had op de veranda van Neilbolt.

“Er is nog een ding,” zei Budd. “En nogmaals, je moet de dingen vanuit mijn standpunt hierover bekijken. Ik had geen andere keuze dan contact op te nemen met jouw voormalige supervisors bij de FBI. Het is een protocol. Ik ben er zeker van dat je dit wel weet.”

Natuurlijk wist ze dat maar ze had er eerlijk gezegd niet over nagedacht. Een lichte maar knagende irritatie begon zich op te dringen in haar buik.

“Ik weet het,” zei ze.

“Ik sprak met assistent-directeur Duran. Hij was niet gelukkig en hij wil met je praten.”

Kate rolde met haar ogen en knikte. “Geen probleem. Ik zal

hem bellen en hem laten weten dat ik uw instructies opvolg.”

“Nee, je begrijpt het niet,” zei Budd. “Ze willen je spreken. In DC.”

En daarmee veranderde de irritatie die ze voelde snel in iets dat ze al een tijdje niet had gevoeld: een gefundeerd gevoel van bezorgdheid.

HOOFDSTUK ZES

Na haar ontmoeting met Chief Budd pleegde Kate de juiste telefoontjes om haar voormalige supervisors te laten weten dat ze hun verzoek had ontvangen om hen een bezoekje te brengen. Ze kreeg echter niets te horen via de telefoon en sprak nooit met iemand die de touwtjes in handen had. Dat liet haar toe om een paar tamelijk onbeleefde berichten achter te laten bij twee ongelukkige receptionistes - wat haar daadwerkelijk hielp om wat stress van zich af te schudden.

Ze verliet Richmond de volgende ochtend om acht uur. Ze voelde zich merkwaardig meer opgewonden dan bezorgd. Ze voelde zich net als een afgestudeerde studente die na een korte tijd afwezigheid een bezoekje aan de campus bracht. Ze had het Bureau het afgelopen jaar vreselijk gemist en keek ernaar uit om terug de gebouwen binnen te stappen... zelfs al was het om een standje te krijgen.

Het verstrooide haar een beetje te luisteren naar de soundtrack van een obscure film - een aanrader van haar dochter. Binnen de vijf minuten verstomden de kritische stemmen in haar hoofd en in plaats daarvan mijmerde Kate over de laatste paar jaar van haar leven. Over het algemeen was ze geen sentimenteel persoon maar om een of andere reden die ze nooit had begrepen, had ze de neiging om nostalgisch en reflectief te worden als ze de baan opging.

Haar gedachten gleden weg van de podcast en ze dacht ze aan haar dochter - haar zwangere dochter, die over vijf weken zou moeten bevallen. De baby zou een meisje worden en ze had reeds de naam Michelle gekozen. De vader van de baby was een goede kerel maar naar de mening van Kate toch niet honderd percent goed genoeg voor Melissa Wise. Melissa, Lissa genoemd door Kate sinds ze een peuter was, woonde in Chesterfield, een gebied dat zich binnen Richmond bevond, maar niet aldus beschouwd werd door degenen die daar woonden. Kate had het Melissa nog nooit verteld, maar daarom was ze terug naar Richmond verhuisd. De verhuis was er niet gekomen vanwege banden met de stad en haar universiteitsopleiding aldaar, maar omdat dit de plek was waar haar familie vertoefde - waar haar eerste kleinkind zou wonen.

Een kleinkind, dacht Kate vaak. Hoe is Melissa zo oud geworden? Verdorie trouwens, hoe ben ik zo oud geworden?

En toen ze aan Melissa en de ongeborn Michelle dacht, richtte Kate haar gedachten meestal op haar overleden echtgenoot. Hij was zes jaar geleden vermoord, in het achterhoofd geschoten terwijl hij 's nachts zijn hond uitliet. Zijn portemonnee en telefoon waren gestolen en ze was opgeroepen om het lichaam te identificeren minder dan twee uur nadat hij en de hond het huis hadden verlaten.

De wonde was meestal nog vers, maar dat kon ze goed verbergen. Toen ze met pensioen was gegaan, had ze dat gedaan met nog ongeveer acht maanden te gaan voor de officiële

pensioenleeftijd. Ze was namelijk niet in staat geweest om haar fulltime aandacht en focus aan haar werk te wijden nadat ze Michaels as had verspreid over een oude verlaten honkbalveld in de buurt van zijn huis in Falls Church.

Misschien was dat de reden waarom ze het afgelopen jaar zo depressief was geweest na het verlaten van haar baan. Ze had maanden voor de wettelijke datum de werkplek verlaten. Wat hadden die maanden haar kunnen bieden? Wat had ze nog meer kunnen doen met haar carrière?

Ze had zich dat al vaak afgevraagd, maar was nooit aan de zijde van spijt beland. Michael had minstens een paar maanden van haar onverdeelde aandacht verdiend. Hij had eigenlijk veel meer verdiend dan dat, maar ze wist dat hij zelfs in het hiernamaals niet zou verwachten dat ze haar werk te lang zou kunnen opzijschuiven. Hij zou wel beseft hebben dat leren treuren voor haar echt werken was – en dat betekende letterlijk werken bij het Bureau zolang ze er emotioneel toe in staat was na zijn dood.

Ze was opgelucht toen ze dichterbij DC kwam dat ze niet het gevoel kreeg dat ze Michael verraadde. Ze geloofde persoonlijk dat de dood niet het einde was; ze wist niet of dat betekende dat de hemel echt was of dat reïncarnatie mogelijk was en eerlijk gezegd hoefde ze het niet echt te weten. Maar ze wist wel dat waar Michael ook zou zijn, hij blij zou zijn dat ze op weg was naar DC - zelfs als het was om een zware berisping te krijgen.

Hij moest er waarschijnlijk heel hard om lachen.

Dit deed Kate ondanks zichzelf ook glimlachen. Ze onderbrak de podcast en concentreerde zich op de weg, haar eigen gedachten, en hoe het leven op de een of andere manier altijd al cyclisch van aard leek te zijn, ook al had ze het verknald.

Ze werd gelukkig niet overspoeld door grote emoties toen ze door de voordeuren naar de grote lobby van het FBI-hoofdkantoor stapte. Ze was zich er ten zeerste van bewust dat ze het gevoel kreeg dat ze hier niet meer thuishoorde - zoals een vrouw die haar oude middelbare school opnieuw bezoekt om te ontdekken dat de gangen haar nu eerder verdrietig dan nostalgisch maakten.

Het gevoel van vertrouwdheid bleek echter wel een grote steun. Naast die ontheemde sensatie had ze ook het gevoel dat ze echt niet zo lang weg was geweest. Ze liep door de lobby, checkte in aan de voorkant en liep naar de liften alsof ze hier vorige week was geweest. Zelfs de afgesloten ruimte van de lift was geruststellend omdat deze haar naar het kantoor van assistent-directeur Duran voerde.

Toen ze uit de lift stapte en Durans wachtruimte betrad, zag ze dezelfde receptioniste die iets meer dan een jaar geleden achter hetzelfde bureau had gezeten. Ze hadden elkaar nooit bij de voornaam genoemd, maar de receptioniste stond op van haar bureau en haastte zich om haar te omhelzen.

“Kate! Het is zo fijn je te zien!”

Gelukkig schoot de naam van de receptioniste haar net op tijd

te binnen. “Jij ook, Dana,” zei Kate.

“Ik dacht niet dat je het goed zou doen met pensioen,” grapte Dana.

“Ja, het is nogal een groot avontuur.”

“Nou, ga je gang en ga door,” zei Dana. “Hij zit op jou te wachten.”

Kate klopte aan op de gesloten kantoordeur. Ze merkte dat zelfs de ietwat norse reactie van de andere kant haar op haar gemak stelde.

“De deur is open,” zei de stem van assistent-directeur Vince Duran.

Kate opende de deur en stapte naar binnen. Ze was volledig voorbereid om Duran te zien en was helemaal klaar voor de confrontatie. Wat ze echter niet had verwacht, was het gezicht van haar oude partner. Logan Nash glimlachte meteen naar haar en stond op uit een van de stoelen aan het bureau van Duran.

Duran leek even opzij te kijken om hen de gelegenheid te geven gedag te zeggen. Kate en Logan Nash ontmoetten elkaar op de stoelen van de bezoeker in een vriendelijke omhelzing. Ze had de laatste acht jaar van haar carrière met Logan gewerkt. Hij was tien jaar jonger dan haar, maar was goed op weg om aan een illustere carrière voor zichzelf te timmeren toen ze was vertrokken.

“Het is goed je te zien, Kate,” zei hij zachtjes in haar oor terwijl ze elkaar omhelsden.

“Jij ook,” zei ze. Haar hart zwol op en langzaam, bijna tergend,

realiseerde ze zich dat hoe ze het ook probeerde te plaatsen, ze dit deel van haar leven het afgelopen jaar heel erg had gemist.

Toen de omhelzing onderbrak, namen ze allebei onhandig plaats voor Duran. Tijdens hun tijd samen als partners hadden ze vaak plaats genomen op deze stoelen. Maar dat was nooit het geval geweest om een standje in ontvangst te nemen.

Vince Duran haalde diep adem en zuchtte het uit. Kate kon niet inschatten hoe overstuur hij was.

“Dus laten we er niet omheen dansen,” zei Duran. “Kate, je weet waarom je hier bent. En ik heb Chief Budd verzekerd dat ik de situatie op een zeer effectieve manier zou aanpakken. Dat leek prima voor hem en ik ben er vrij zeker van dat de hele beproeving waarbij je een verdachte van zijn veranda donderde, onder het tapijt zal worden geveegd. Wat ik echter wel zou willen weten, is hoe je op de veranda van die arme man bent terechtgekomen.”

Ze wist toen dat het harde gesprek dat ze had verwacht niet zou plaatsvinden. Duran was een kanjer van een kerel, ongeveer honderdtwintig kilo en het grootste deel daarvan was niets anders dan spieren. Hij had in zijn twintiger jaren enige tijd in Afghanistan doorgebracht en hoewel ze nooit was te weten gekomen wat hij daar had gedaan, waren de geruchten ongebreideld. Hij had wrede dingen gezien en gedaan en dat was vaak te merken aan de diepe groeven in zijn gezicht. Maar vandaag leek hij in een goed humeur te zijn. Ze vroeg zich af of dat kwam omdat hij niet langer tegen haar sprak als iemand die onder hem werkte. Het voelde bijna meer als het bijkletsen met

een oude vriend.

Dat maakte het gemakkelijk voor haar om hem te vertellen over de moord op Julie Hicks - de dochter van haar goede vriendin Deb Meade. Ze beschreef het bezoek aan de woning van de Meades en hoe zeker de Meades van hun zaak hadden geleken. Ze speelde vervolgens het tafereel op de veranda van Neilbolt opnieuw af en legde uit hoe ze was begonnen door zich te verdedigen en vervolgens toe te geven dat de dingen misschien een beetje uit de hand gelopen waren.

Een paar keer hoorde ze zachtjes de verkneukelende lach van Logan. Het gezicht van Duran bleef ondertussen grotendeels uitdrukkelingsloos. Toen ze klaar was, wachtte ze op zijn reactie en was in de war toen hij alleen maar de schouders ophaalde.

“Kijk... wat mij betreft,” zei hij, “is er geen probleem. Hoewel je misschien je neus hebt vertoond waar het niet thuishoorde, had deze kerel niet moeten uithalen - vooral nadat je hem had verteld dat je voormalige FBI was. Dat was bijzonder stom van hem. Het enige waar ik mijn wenkbrauwen moet over optrekken, is dat je hem in de boeien geslagen hebt.”

“Zoals ik al zei... ik ben waarschijnlijk een tikkeltje te vergegaan.”

“Jij?” Vroeg Logan gespeeld verrast. “Nee toch!”

“Wat weet je eigenlijk over de zaak?” Vroeg Duran.

“Alleen dat ze in haar huis werd vermoord terwijl haar man op zakenreis was. De ex-vriend was het enige echte spoor maar de politie ontsloeg hem vrij snel en liet hem het politiekantoor

verlaten. Later kwam ik erachter dat hij een sluitend alibi kon voorleggen.”

“Nog iets anders?” Vroeg Duran.

“Niets anders dan wat me is verteld.”

Duran knikte en slaagde er toen in een hartelijke glimlach tevoorschijn te toveren. “Dus afgezien van het naar beneden donderen van volwassen kerels uit hun veranda, hoe heeft het pensioen jou behandeld?”

“Als de hel,” gaf ze toe. “Het was geweldig voor de eerste paar weken, maar het werd snel vervelend en saai. Ik mis mijn baan. Ik ben als een gek een waanzinnige hoeveelheid non-fictie misdaadboeken gaan lezen. Ik kijk veel te veel misdaadshows op Discovery Channel.”

“Je zou verbaasd zijn hoe vaak we dat horen van agenten in hun eerste zes tot twaalf maanden na hun pensionering. Sommigen bellen ons om hen toch maar een beetje werk te bezorgen. Alles wat we hebben. Zelfs het papierwerk van routine afluisteroperaties is goed.

Kate zei niets maar knikte om aan te geven dat ze zich dat perfect kon inbeelden.

“Maar toch heb je niet gebeld,” zei Duran. “Als ik eerlijk ben, had ik een belletje van jou verwacht. Ik dacht niet dat je het zo gemakkelijk zou laten vallen. En dit kleine incident bewijst dat ik gelijk heb.”

“Met alle respect,” zei Kate, “heb je me hierheen geroepen om me op de vingers te tikken of om het me onder mijn neus te

wrijven dat ik mijn oude baan niet kan opgeven?”

“Geen van beide,” zei Duran. “Ik heb jouw dossiers gisteren nog es bekeken nadat ik het telefoontje van Richmond kreeg. Ik heb gemerkt dat je gevraagd is om te getuigen tijdens een hoorzitting. Klopt dat?”

“Dat is waar. Het is voor de zaak Mueller. Dubbele moord.”

“Is dat de eerste keer dat je voor het werk bent gecontacteerd sinds je met pensioen bent?”

“Nee,” zei ze, vrij zeker dat hij het antwoord al wist. “Er was een assistent van een agent die me ongeveer twee maanden na mijn pensionering belde om vragen te stellen over een cold case waaraan ik voor het laatst gewerkt had in 2005. Sommige van de jongens in archieven en onderzoek hebben ook een paar keer contact opgenomen over de methodiek die ik gebruikte in sommige oudere gevallen.”

Duran knikte en leunde een beetje achterover in zijn stoel. “Je moet ook weten dat we instructeurs op de academie hebben die sommige van je eerdere zaken gebruiken als voorbeelden voor cursussen. Je hebt je stempel hier achtergelaten in het bureau, agent Wise. En eerlijk gezegd had ik gehoopt dat je een van die agenten zou worden die begon te bellen om te zien wat je kon doen om te helpen, zelfs nadat je met pensioen was gegaan.”

“Wil je zeggen dat het mogelijk is om te assisteren in een aantal zaken dan?” Vroeg Kate. Ze deed haar best om de hoopvolle toon uit haar stem te houden.

“Nou, het is niet zo eenvoudig als dit. We dachten erover

om misschien een of twee agenten met een uitzonderlijke staat van dienst aan het werk te zetten in onze cold cases. Niets op lange termijn of fulltime, let wel. En tijdens onze meetings was het steeds weer jouw naam die op iedereen lippen lag. Nu, voordat je te opgewonden raakt, moet je weten dat dit niet voor onmiddellijk is. We willen nog steeds dat je van je pensioen leert genieten. Neem vrije tijd en vakantie. Echt vrije tijd.”

“Dat kan ik doen,” zei Kate. “Ik ben je zo dankbaar.”

“Bedank me nog maar niet,” zei Duran. “Het kan nog enkele maanden duren. En ik ben bang dat ik het aanbod moet intrekken als je terug naar huis gaat en kerels die veel jonger zijn dan jij bent in elkaar gaat slaan aan hun voordeur.”

“Ik denk dat ik mezelf kan bedwingen,” glimlachte Kate.

Andermaal kon Logan het niet laten een gedempt lachje naast haar te slaken.

Duran leek net zo geamuseerd toen hij opstond.

“Nu...als je echt gaat helpen, ben ik bang dat we een van de minder spectaculaire delen van het werk opnieuw moeten bekijken.”

Ervan uitgaande dat hij papierwerk bedoelde, zuchtte Kate. “Papierwerk? Documenten?”

“Oh nee, helemaal niets in deze richting,” zei Duran. “Ik heb een vergadering gepland om dit op gang te krijgen. Dacht dat het de beste manier zou zijn om alle kanalen up-to-date te brengen.”

“Ah, je weet dat ik vergaderingen haat als de pest.”

“Oh, dat weet ik zeker,” zei Duran. “Ik heb een goed

geheugen. Maar hey... wat is een betere manier om je hier opnieuw te verwelkomen?”

Logan grinnikte naast haar toen ze opstonden en Duran volgden die het kantoor uitliep. Voor Kate kwam het allemaal griezelig bekend voor.

Het leek erop dat de meeting toch niet zo slecht zou zijn. Er zaten slechts drie andere mensen op hen te wachten in de kleine vergaderruimte aan het einde van de gang. Twee van hen waren agenten, een man en een vrouw. Voor zover Kate kon zien, had ze geen van beiden eerder ontmoet. De derde was een man die haar vaag bekend voorkwam; ze was er vrij zeker van dat zijn achternaam Dunn was. Terwijl Duran de deur achter hen dichtdeed, stond een van de agenten op en stak onmiddellijk zijn hand uit.

“Agent Wise, ik ben zo blij u te ontmoeten,” zei hij.

Ze schudde onhandig zijn hand. Terwijl ze dat deed, leek de agent te beseffen dat hij zichzelf toch wat te kijk gezet had.

“Sorry,” zei hij ingehouden toen hij snel weer naar zijn stoel terugkeerde.

“Dat is prima, agent Rose,” zei Duran terwijl hij aan het hoofd van de tafel ging zitten. “Je bent niet de eerste agent die onder de indruk raakt door de aanwezigheid van de bijna legendarische agent Kate Wise.” Hij zei dit met een beetje sarcasme en glimlachte dunnetjes in Kate’s richting.

De man die volgens haar Dunn heette, onderscheidde zich

van de andere twee - beide duidelijk jongere agenten. Hij was een soort supervisor; dat bleek wel duidelijk uit de stoïcijnse uitdrukking op zijn gezicht en zijn perfect geperste pak.

“Agent Wise,” zei Duran, “deze twee agenten zijn Agent Rose en Agent DeMarco. Ze zijn de afgelopen zeven maanden partners geweest, maar alleen omdat ik en assistent-directeur Dunn problemen hadden om een plek voor hen te vinden. Ze komen allebei met hun eigen set unieke sterke punten. En als je uiteindelijk de leiding neemt over deze zaak in Richmond zal een van hen waarschijnlijk worden toegewezen om met je samen te werken.”

Agent Rose zag er nog steeds beschaamd uit maar weigerde zijn concentratie te verbreken. Kate kon zich de laatste keer niet herinneren dat iemand zo zichtbaar onder de indruk was om haar te ontmoeten. Dat was ergens rond het voorlaatste jaar van haar carrière geweest toen iemand van Quantico een dag met haar in de laboratoria had doorgebracht. Het gaf haar een nederig maar ook een beetje een vreemd gevoel.

“Ik moet eraan toevoegen,” zei Dunn, “dat adjunct-directeur Duran en ik degenen zijn die hebben aangedrongen op dit programma om recent gepensioneerd agenten opnieuw binnen te halen. Ik weet niet of hij het je al heeft verteld, maar je naam was de eerste die opdook om deel te nemen aan dit programma.”

“Ja,” knikte Duran. “Onnodig te zeggen dat we het erg op prijs stellen als je dit voorlopig even geheim houdt. En hou het natuurlijk uit het stierenhok.”

“Ik zal mijn best doen,” zei Kate. Ze begon te begrijpen dat hier nu een beetje druk opgevoerd werd. Niet dat het haar iets kon schelen, echt waar. Ze werkte meestal beter onder druk.

“Geweldig,” zei Duran. “Wil je nu even de details van deze zaak bespreken zoals jij ze ziet?”

Kate knikte en viel meteen terug in haar oude rol. Het was alsof ze nog nooit een dag had gemist, laat staan een jaar. Terwijl ze hen vertelde over wat er in Richmond aan de hand was en hoe ze bij de zaak betrokken was geraakt, hielden agent Rose en agent DeMarco regelmatig oogcontact met haar; misschien bestudeerden ze haar om te zien hoe ze het best naast haar zouden functioneren.

Maar ze liet zich daar niet door afleiden. Terwijl ze de details van de zaak doornam, werd ze overvallen door het gevoel dat ze een stap terug in de tijd had gezet.

En het was veel beter dan het heden dat ze had geleefd.

HOOFDSTUK ZEVEN

Drie uur later zaten Kate en Logan aan een tafeltje onder de luifel van een klein Italiaans restaurant. Logan at een broodje volgepropt met vlees terwijl Kate een pastasalade at en van een glaasje witte wijn genoot. Ze dronk niet vaak en bijna nooit vóór vijf uur 's middags maar dit was toch wel een speciale gelegenheid. Alleen al het idee van opnieuw aan de slag te gaan binnen het Bureau was voor haar reden tot een feestje.

“Zo, aan welke zaken werken jullie momenteel?” Vroeg Kate.

“Allemaal zaken die je zouden vervelen, ik ben er zeker van,” lachte hij. Maar ze wist dat hij het haar zou vertellen; hij zou met verhalen op de proppen komen omdat hij net zo van het werk hield als zij.

“Ik probeer een aantal oplichters te grazen te nemen die voornamelijk aan het knoeien geweest zijn met geldautomaten. Ik werk ook nog min of meer samen met een paar andere agenten in wat misschien een vieze prostitutiering zal blijken te zijn die uit Georgetown komt, en dat is het zo'n beetje.”

“Duh” blies Kate.

“Ik zei het je toch. Saaie boel.”

“Dus ver verwijderd van deze cold cases die Duran ter sprake bracht? Wat weet je daar eigenlijk van? Hoe lang loopt dat kleine nevenproject al?”

“Een tijdje denk ik. Ik werd pas twee weken geleden op

de hoogte gebracht. Duran en sommige van de andere achtergesloten-deurtypes vroegen naar enkele van de zaken waaraan we hadden gewerkt en die nooit opgelost waren. Niet op zoek naar methodologie of iets dergelijks, gewoon vragen om details en oude dossiers.”

“En ze gaven je geen andere reden?”

“Neen. En... wacht, waarom klinkt dit opeens verdacht? Ik dacht dat je meteen deze kans met beide handen zou aangrijpen.”

“Oh, dat ben ik van plan. Ik vraag me gewoon af of er een bepaald geval is waarin ze meer geïnteresseerd zijn. Iets moest deze plotselinge interesse in die oude gevallen hebben aangewakkerd. Ik betwijfel serieus dat het een alleen maar een manier is van Duran om mij hier terug te halen.”

“Ik weet het niet,” zei Logan. “Je zou nog kunnen opkijken. Iedereen heeft je hier ontzettend gemist. Sommige van de nieuwere agenten praten nog steeds over je alsof je een soort mythologische figuur bent.”

Ze negeerde het compliment, zich nog steeds concentrerend op haar trein van gedachten. “Ook, waarom zou hij me alleen maar laten komen om me terug te sturen en me vertellen dat ik eerst nog wat vrijaf moet nemen alvorens te starten? Ik vraag me af of de echte reden erachter misschien nog niet helemaal helder is.”

“Nou, weet je,” zei Logan. “Als ik zie in welke mate je er nu over piekert, heeft hij misschien gelijk. Rustig, Kate. Zoals hij zei... er zijn tonnen gepensioneerde agenten die staan te trappelen

om deze kans te krijgen. Dus ja, ga terug naar huis. Ontspan. Doe even helemaal niets.”

“Je kent me goed genoeg om te weten dat dit niets voor mij is,” antwoordde ze snel. Ze nam een slokje van haar wijn en dacht dat hij misschien gelijk had. Misschien moet ze nu even gewoon genieten van de vreugde om terug aan de slag te kunnen gaan... soort van.

“Pensioen heeft dat niet veranderd, hè?” Vroeg Logan.

“Neen. Het maakte het eigenlijk alleen maar erger. Ik kan er niet tegen om stil te zitten. Ik haat een brein dat niet actief kan zijn. Kruiswoordpuzzels en breien zullen het voor mij niet doen. Misschien wist Duran diep van binnen dat ik te jong ben om in de wei te worden gezet.”

Logan glimlachte en schudde zijn hoofd. “Ja, maar het gras in die weide is behoorlijk weelderig en groen.”

“Ja, en overal koeienpoep.”

Logan zuchtte toen hij de laatste hap van zijn lunch nam. “Oké,” zei hij. “Sommigen van ons moeten weer aan het werk.”

“Goedkoop schot,” zei ze, terwijl ze het laatste slokje van haar wijn nam.

“Dus, wat ga je nu doen?” vroeg hij. “Terug naar huis?”

Ze was eerlijk gezegd nog niet helemaal zeker. Een deel van haar wilde gewoon in DC blijven, het gewoon wat avontuurlijk houden. Misschien zou ze boodschappen doen of naar haar favoriete plekje in de National Mall gaan en gewoon wat zitten nadenken. Het was er absoluut een prachtige dag voor.

Maar eigenlijk wilde ze ook wel graag naar huis. Hoewel ze gescoord had met betrekking tot Brian Neilbolt, bleef het akelige feit dat iemand Julie Meade had vermoord. En het leek erop dat de politie tot nu geen enkel spoor had.

“Ik weet het niet zeker,” zei ze. “Ik kan misschien wat rondhangen in de stad maar ik ga waarschijnlijk terug naar huis voor het donker wordt.”

“Bel me als je van gedachten verandert. Het was echt heel leuk je te zien, Kate.”

Ze betaalden elk hun rekening en verlieten de tafel na een korte omhelzing. Nog voordat Kate het terras verliet, leek haar geest zich vast te klampen aan een bepaalde gedachte, eentje die volledig uit het niets was opgekomen, zo leek het wel.

Julie werd vermoord in haar huis terwijl haar man de stad uit was. Als er sprake was van inbraak, heeft niemand het mij verteld. Niet de politie terwijl ze me een lesje lazen, noch Debbie of Jim. Als er ingebroken was, dan zou je toch denken dat dit zou vermeld geweest zijn.

De vraag drong zich op... kwam de moordenaar het huis binnen omdat hij was uitgenodigd? Of wisten ze misschien op zijn minst waar de reservesleutel verborgen lag?

Deze vragen bleven haar gedachten in bedwang houden. Nadat ze haar glas wijn voldoende tijd had gegeven om zijn gang te gaan, reed ze terug naar Richmond. Ze had assistent-directeur Duran beloofd dat ze niemand anders in elkaar zou slaan.

Maar ze had niets beloofd over het uitvoeren van een

onderzoek.

Maar natuurlijk was er eerst nog de begrafenis. Ze zou haar respect betuigen en haar uiterste best doen om er morgen voor Deb te zijn. En daarna zou ze teruggaan naar haar rol als agent - misschien een tikkeltje enthousiaster dan ze wilde toegeven.

HOOFDSTUK ACHT

De volgende middag stond Kate op de achterste rij van rouwenden toen de familie Meade en hun beste vrienden zich op de begraafplaats verzamelden. Ze stond bij haar kleine ontbijtploeg - Clarissa en Jane gekleed in het zwart en met een oprecht gebroken hart - die eerder op de ochtend hun steun betuigd hadden aan Debbie. Debbie leek het veel beter te doen dan op de dag dat ze Kate had gevraagd de moord te onderzoeken. Ze huilde openlijk en liet een enkele angstige kreun van verdriet horen, maar ze leek nu wel meer aanwezig te zijn. Jim daarentegen zag eruit als een volledig gebroken man. Een man die naar huis zou gaan en lang en hard zou piekeren over hoe oneerlijk het leven soms wel kon zijn.

Kate kon het niet helpen dat ze aan haar eigen dochter dacht. Ze beseftte dat ze Melissa moest bellen als de begrafenis voorbij was. Ze had Julie Meade niet zo goed gekend, maar op basis van gesprekken met Debbie ging Kate ervan uit dat ze ongeveer even oud was als Melissa, misschien een jaartje ouder of jonger.

Ze luisterde terwijl de predikant de bekende Bijbelpassages reciteerde. Hoewel haar gedachten heel erg bij Debbie waren, waren ze ook nog steeds een beetje gefocust op hoe dit had kunnen gebeuren. Sinds ze terug was uit DC had ze de vraag over een inbraak die op haar tong brandde nog aan niemand gesteld, maar ze had haar oren opengehouden. Ze had gemerkt dat noch

Jane noch Clarissa ooit een inbraak hadden vermeld. En dat was vreemd omdat Clarissa op de een of andere manier een talent had om elk detail te weten te komen dankzij haar uitzonderlijk talent voor roddel.

Ze keek op naar Debbie en Jim en zag dat er een lange man bij hen stond. Hij was relatief jong en knap op een strakke manier. Ze stootte Jane lichtjes naast haar en vroeg: “De lange kerel naast Jim. Is dat Julie’s echtgenoot?”

“Ja.” Zijn naam is Tyler. Ze waren nog niet zo lang getrouwd. Minder dan een jaar denk ik.”

Het drong tot Kate door dat haar kleine ontbijtkliekje elkaar uiteindelijk toch niet zo goed kende. Natuurlijk wisten ze alles over hun vroegere banen, favoriete koffiedrankjes en wensen en dromen voor hun pensioen. Maar een diepgaand gesprek hadden ze eigenlijk nooit gevoerd. Er was een soort wederzijdse, onuitgesproken afspraak geweest. Ze hadden zelden over hun gezin gepraat, en het gesprek altijd aan de oppervlakte gehouden, leuk en onderhoudend.

Daar was natuurlijk niets mis mee maar nu bleek dat Kate maar heel weinig afwist van de familie Meade. Ze wist alleen dat Julie hun enige kind was geweest... op dezelfde manier dat Melissa haar enige dochter was. En hoewel zij en Melissa niet meer zo intiem waren als ze ooit waren geweest, deed het ongelooflijk pijn om er zelfs maar aan te denken om haar te verliezen.

Toen de dienst voorbij was en het publiek zich begon

te verspreiden in een wirwar van knuffels en onhandige handdrukken, volgden Kate en haar kleine koffiegroepje het rouwend gezelschap. Kate bleef echter achteraan op de plak waar een paar mensen zich een beetje hadden verstopt voor een snelle sigaret. Hoewel Kate niet rookte (ze vond het een walgelijke gewoonte), wilde ze een eventjes uit het zicht blijven. Ze bekeek het groepje en vond de lange figuur van Tyler Hicks. Hij was in gesprek met een ouder echtpaar, die beiden openlijk huilden. Tyler leek echter zijn best te doen om kalm te blijven.

Toen het bejaarde echtpaar vertrok, liep Kate naar hem toe. Tyler ging in de richting van een vrouw van middelbare leeftijd en haar twee kinderen maar Kate slaagde erin om hem eerst te bereiken.

“Neem me niet kwalijk,” zei ze, de ruimte voor hem inpalmend. “Je bent Tyler, toch?”

“Inderdaad, dat ben ik,” zei hij. Toen hij zich omdraaide, zag ze een gelaat vertrokken van verdriet. Hij voelde zich hol, moe en zag er bijna volledig uitgeput uit. “Ken ik jou?”

“Nee, eerlijk gezegd,” zei ze. “Ik ben echter een vriendin van Julie haar moeder. “Mijn naam is Kate Wise.”

Een flits van herkenning schitterde even in zijn ogen. Daardoor zag zijn gezicht er een fractie van een seconde bijna levendig uit. “Ja, ik hoorde Debbie jouw naam noemen. Je bent een FBI-agent of zo, toch?”

“Nou, onlangs met pensioen. Maar ja, dat ben ik nog altijd.”

“Sorry dat ze je heeft gestuurd om uit te vissen wat er met

Julie is gebeurd. Ik kan me voorstellen dat dit voor een lastige situatie zorgde.”

“U hoeft zich niet te verontschuldigen,” zei Kate. “Ik kan me niet eens voorstellen wat zij nu meemaakt. Maar kijk... ik zal niet veel van jouw tijd in beslag nemen. Ik wil je helemaal niet lastigvallen hiermee. Ik weet dat Debbie wilde dat ik naar het ex-vriendje keek en hoewel ik er nog niet met haar over heb kunnen praten, berust er geen verdenking op hem.”

“Mevrouw Wise, je hoeft dit echt niet te doen voor haar.”

“Ik weet het,” zei ze. “Maar ik vroeg me af of je misschien snel een paar vraagjes voor me kan beantwoorden.”

Hij zag er eerst beledigd uit, maar gaf zich toen gewonnen. Een nieuwsgierige en droevige blik kruiste zijn gezicht toen hij vroeg: “Denk je dat er vragen zijn die het stellen waard zijn?”

“Misschien wel.”

“Ja, ik kan je vragen wel beantwoorden. Maar maak het alsjeblief snel.”

“Natuurlijk. Ik vroeg me af of je ooit iets in huis opgemerkt hebt toen je thuiskwam dat misschien vreemd of misplaatst leek. Misschien iets dat niet zo’n groot probleem leek, gezien wat er net met Julie was gebeurd. Misschien iets waarvan je dacht dat je er later naar zou kijken, toen de storm was gaan liggen.”

Hij schudde langzaam zijn hoofd en keek terug naar de plaats waar zijn vrouw binnen het uur in de grond zou neergelaten worden. “Niet dat ik kan bedenken.”

“Zelfs geen tekenen van inbraak?”

Zijn aandacht ging terug naar haar en nu zag hij er een beetje geschrokken uit. “Weet je, ik begon me daarnet zelf ook vragen over te stellen,” zei hij. “Alle deuren waren op slot toen ik die volgende dag naar huis kwam. Ik belde aan omdat mijn sleutels in een van mijn tassen zaten en ik geen zin had om ze op te graven. Maar Julie antwoordde niet. Tot gisteren, toen ik probeerde te slapen, heb ik daar niet eens meer aan gedacht. Iemand was heel vlot binnen geraakt, zonder in te breken. En toen deden ze de deur achter zich op slot. Dus ze wisten hoe ze binnen konden komen. Maar dat slaat nergens op.”

“En waarom niet?”

“Omdat er een code is voor het beveiligingssysteem die alleen Julie, ikzelf en onze schoonmaakster kennen. We veranderen die zelfs om de twee maanden.”

“Enige verdenking over de schoonmaakster of haar familie?”

“Nou, ze loopt tegen de zestig en we kennen haar familie helemaal niet. De politie heeft er onderzoek naar verricht maar helemaal niets gevonden.”

“Wel, hoe zit het met jou?” Vroeg Kate. “Is er iemand die jij kan bedenken die kan overwogen hebben om dit te doen?”

Hij schudde zijn hoofd zonder te hoeven nadenken. “Elk moment dat ik wakker was sinds ik thuisgekomen ben en haar lichaam vond, heb ik doorgebracht aan het bedenken wie een reden zou kunnen hebben om haar te vermoorden - of om zelfs maar boos op haar te zijn. En ik stuitte enkel op een negatief antwoord.” Hij zweeg hier en keek haar toen sceptisch aan.

“Trouwens, je zei net dat je met pensioen bent. Dus waarom ben je zo geïnteresseerd in deze zaak?”

Ze gaf het enige antwoord dat acceptabel zou zijn. “Ik wilde gewoon alles doen wat ik kon om Debbie te kalmeren.”

Ze wist echter dat er nog een diepere reden was. En die was zo egoïstisch.

Zelfs de geringe betrokkenheid bij deze zaak gaf haar het meest nuttige gevoel dat ze ervaren had sinds ik een jaar geleden met pensioen ging.

“Nou, ik stel je hulp op prijs,” antwoordde Tyler. “En als je nog iets van mij nodig hebt, laat het me dan weten.”

“Dat zal ik doen,” zei ze terwijl ze hem een flauwe sympathieke klap op de rug gaf en hem aan zijn verdriet overliet. De waarheid was echter dat ze betwijfelde of ze ooit nog met hem zou praten. Ze was lang genoeg een agent geweest om een onschuldige en oprecht gebroken man te herkennen toen ze er een zag. Ze wedde alles wat ze bezat op het feit dat Tyler Hicks zijn vrouw niet had vermoord. Ze voelde zich al verschrikkelijk omdat ze hem had weggekaapt na de begrafenis van zijn vrouw. Vanaf nu zou ze wegblijven van Tyler; als hij verder zou kunnen helpen, laat de politie het dan maar afhandelen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.